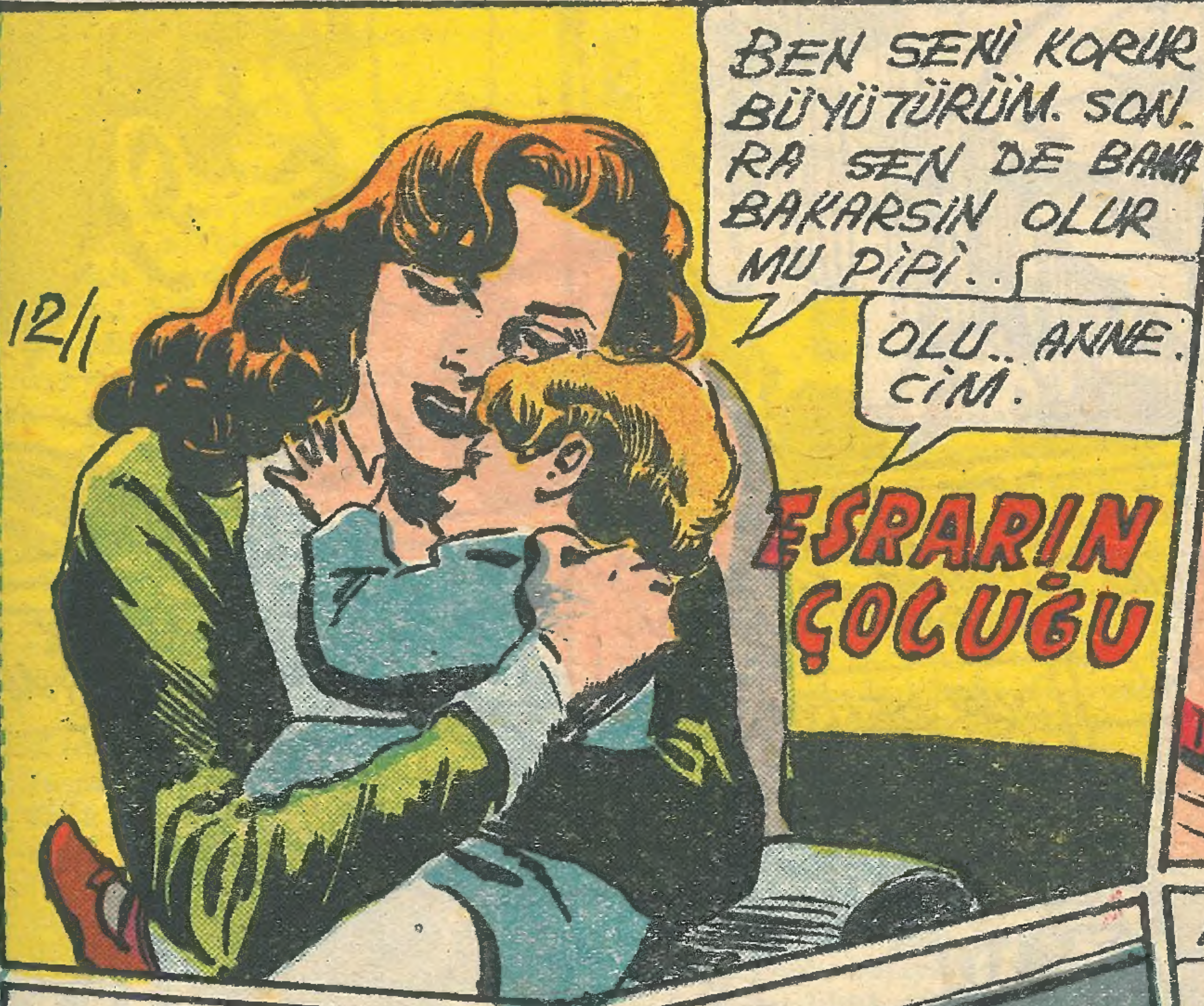

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 196 - 25 Kuruş

13 - Şubat - Çarşamba - 1952

BEN SENİ KORUR
BÜYÜTÜRÜM. SON-
RA SEN DE BANA
BAKARSIN OLUR
MU PİPİ..

OLU.. ANNE.
CİM.

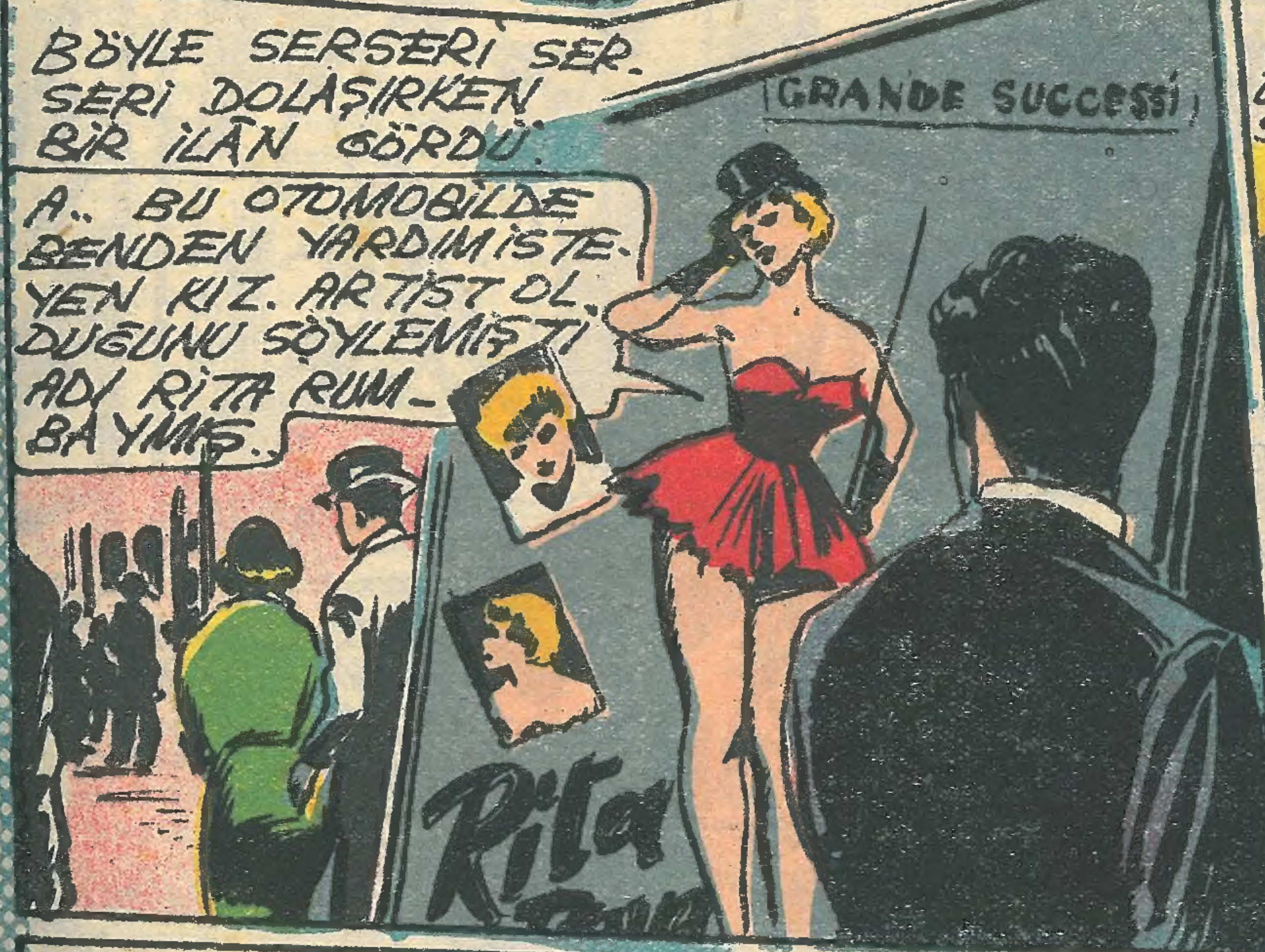
**ESRARIN
ÇOCUĞU**

12/1

GECE BASTIRDIĞI ZA-
MAN HALÂ LEON SOKAK
LARDAYDI.

YA YANILIYORSAM.. NE
KORKUNÇ OLUR.. AMA
O VELET NASIL TESA-
DÜFEN GELMİŞ OLABI-
LIR.. ŞÜPHELENMEK-
TE HAKLIYIM.

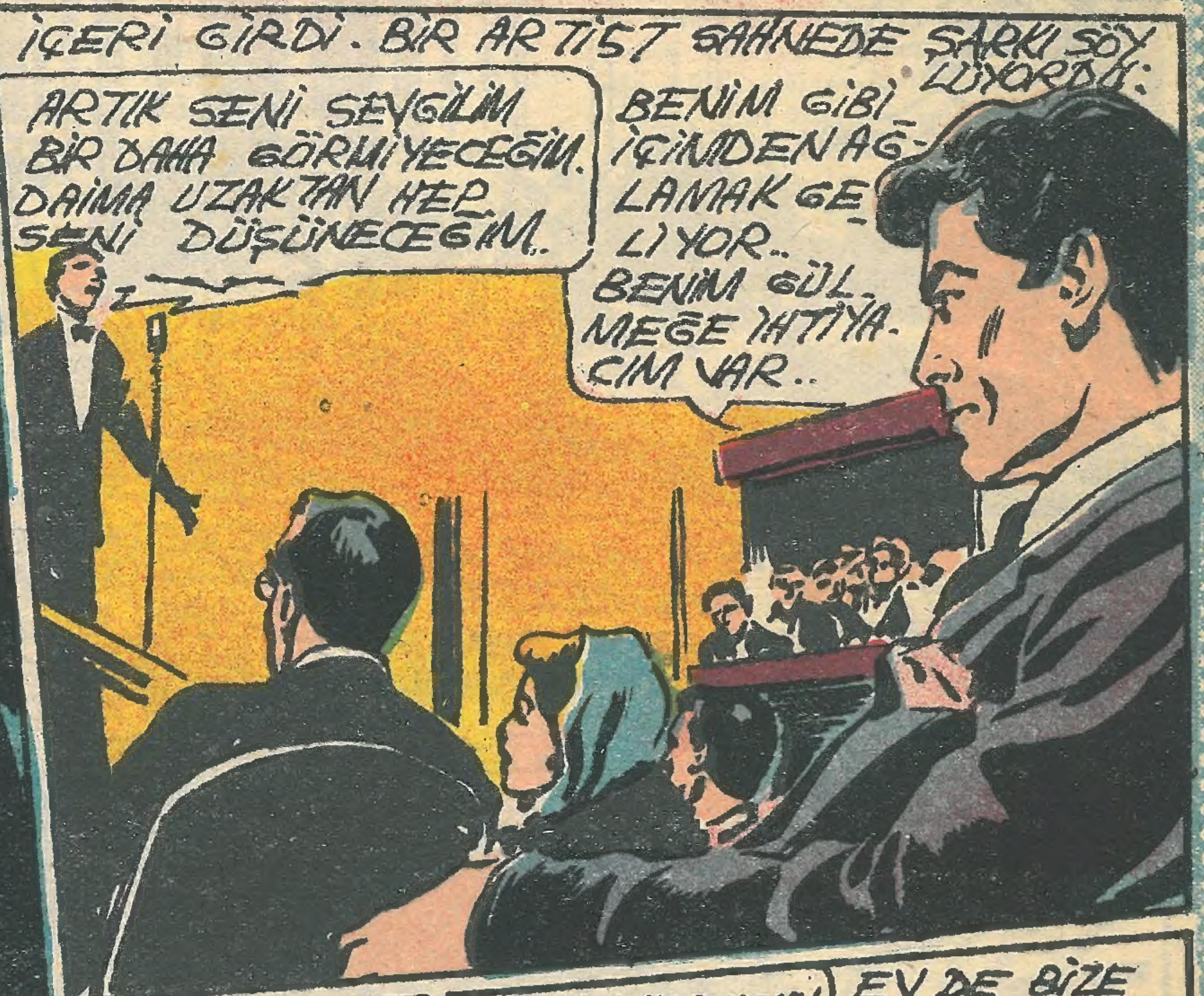
BÖYLE SERSERİ SER-
SERİ DOLAŞIRKEN
BİR İLÂN GÖRDÜ.

GRANDE SUCCESSI

A.. BU OTOMOBİLDE
BENDEN YARDIMISTE-
YEN KIZ. ARTIST OL-
DUGUNU SÖYLEMİŞTİ
ADI RITA RUM-
BAYIM.

Rita

İÇERİ GİRDİ. BİR ARTİST SAHNEDE SARKI SÖY-
LÜYORDU.

ARTIK SENİ SEVGİLİM
BİR DAHA GÖRMÜYECEĞİM.
DAİMA UZAKTAN HER
SENİ DÜŞÜNECEĞİM.

BENİM GİBİ
İÇİNDEN AĞ-
LAMANAK GE-
LİYOR..
BENİM GÜL-
MEĞE İHTİYA-
CİM VAR..

BU SİRADA ARNALDI SOKAĞINDAKİ
BASİT BİR EVDE İHTİYAR BİR KADIN
AĞLIYARAK BİRİNİ BEKLİYORDU.
TAMİ BU SİRADA KAPI AÇILDI.

AH TONİD..Nİ.
HAYET GELDİN.
NE HABER?
ÇABUK SÖY-
LE

KIZIN EVİNİN
ÖNÜNDE
BEŞ SAAT
BEKLEDİM.
NİHAyet
ADAM
GİTTİ.

ACABA BU
SEFER ÇO-
CUGU YAN-
LARINDA ALI-
KOYMAĞA
KARAR VER-
DİLER Mİ?

BİLMEM.. GEÇEN
SEFER ÇOCUGU
HEMEN YETİM-
LEREVİNE GÖ-
TÜRMÜŞLERDİ.
ŞİMDİLİK ORADA
BELKİ YA-
RINI GÖTÜ-
RÜR-
LER..

ALLAH KORUSUN
YAVRUCAGI..
YATAĞI İLK DE-
FA BU GECE
BOŞ KALACAK.

EV DE BİZE
PEK SESSİZ
VE TENHA
GELECEK..
ANNA

196/1

ACABA
İYİ Mİ
ETTİK
TONIO?

İNŞALLAH İYİ ETMİŞİZDİR..
YARIN EVİN CİVARINA GİDİP
YİNE KOLLAYACAĞIM. EĞER
ÇOCUK HALÂ ORADAYSA KO.
LAYCA GÖREBİLECE-
ĞİM.

BU SIRADA BARDA SAHNEYE RITA ÇIK-
MIŞTI..

TA KENDİSİ..
GÜZEL KIZ..

12/2

NE GÜZEL KIZ!
GÜZEL DE DÂNSEDİYOR
DOĞRUSU..

BİR İSPANYOL
OLDUĞUNU SÖYLÜYOR-
LAR DOĞ-
RU MU? YOK CANIM
İTALYAN..
FERRARA'LI..

LEON KALKTI
SAHNE KAPISINDAN İÇERİ
GİRMEK İSTEDİ. RITA'YLA KONUSMAK
İSTİYORUM. AHBABIYIM

DUR DELİKAN-
LI.. KİMSİN
NEREYE GİD-
YORSUN?

ETATO
MARE

SU KIZIN DA
NE ÇOK AH-
BABI VARMIŞ-
SEN BANA
BİR KART
VİZİT VER

ŞAYET İSMİM KÂ-
Fİ GELMEZSE
"BİR ADAM BENİ TA-
KİP EDİYOR, DEYİ-
NİZ KAFİ..

ÇOK GEÇMEDEN
RITA YÜZÜ KÜL GİBİ OLMUŞ
OLARAK GELDİ.

KİMSİNİZ? SİZİ
TANIMIYORUM.
BENİ ÇOK
KORKUT-
TUNUZ.

AFFEDERSİ-
NİZ.. KENDİMİ
HATIRLATMAM
İÇİN BAŞKA
ÇARE BU-
LANADIM..

NEYE TE-
LÂSLANDINIZ?
RAHATSIZ MİSİNİZ
YOKSA?

ARKASI
YAR

TO
RE

196/2

Ne Olur Kaptan!

Yazan: M. Neill

Hikâyemi okuyacak olan sizler bir deniz kazasına uğradınız ve bir sürü kazazeyle birlikte tahliye sandalının içinde kabuslu saatler geçirdiniz mi bilmiyorum. Fakat inşallah geçirmemişsinizdir. Ve böyle feci bir hadise bundan sonra başınıza gelmez. Çünkü tecrübesi pek öyle bedava cinlerinden değil.

«Mekanik» adlı meşhur transatlantığın batışını herhalde hatırlarsınız. Ben işte bu geminin yolcuları arasında bulunuyordum... Yolculuğumuzun ilk günleri gayet iyi geçti. Gemide sık sık balolar, eğlenceler tertip ediliyordu ve birkaç arkadaş da edinmiş olduğum için hiç canım sıkılmamaktaydı.

Ama on üçüncü günün sabahı keca tekne bir aysberge çarpınca işler değişti. Aniden su almağa başladık ve mürettebat, «Herkes canını kurtarmağa baksın» diye bağırarak öteye beriye koşuşmağa başladığı zaman panik ayyuka çıktı.

Güç belâ bir tahliye sandalında yer buldum. Sandalın başındaki levhada «On kişiden fazla almaz» diye yazılı olmasına rağmen içeride yirmi kişiden fazla bulunuyorduk. O balık istifi arasında söyle başımı döndürüp öteye beriye bakıyayım derken yanı başımda kaptanı gördüm ve:

— Şu işi bir nizam soksanız kumandan, dedim, aksi takdirde hepimiz birden batacağız.

Sapkasını başından çıkarıp ve ceketini ters giymiş olan kaptan can sıkıntısıyla:

— Hay Allah cezasını versin, diye söylendi, benim kaptan olduğumu nereden anladınız... Bari susun da ötekiler duymasın. Zira vazifem icabı gemiyi en son benim terketmem lâzım. Ama bu hengâmede vazifemi yapayım derken açıkta kalabiliydim. Anlıyorsunuz değil mi; beni müşkül mevkiye bırakmayın.

Gemiyi en önce terkeden farelerden biri olan kaptanın alnında boncuklanan terleri görünce adamcağıza acıdım ve çenemi tuttum.

Deniz dalgahydı ve filika çok fazla sallanıyordu. Neyse bu arada birkaç kişi muvazenesini kaybedip denize düştü de, biz kalanlar biraz rahat etmek imkânını bulduk.

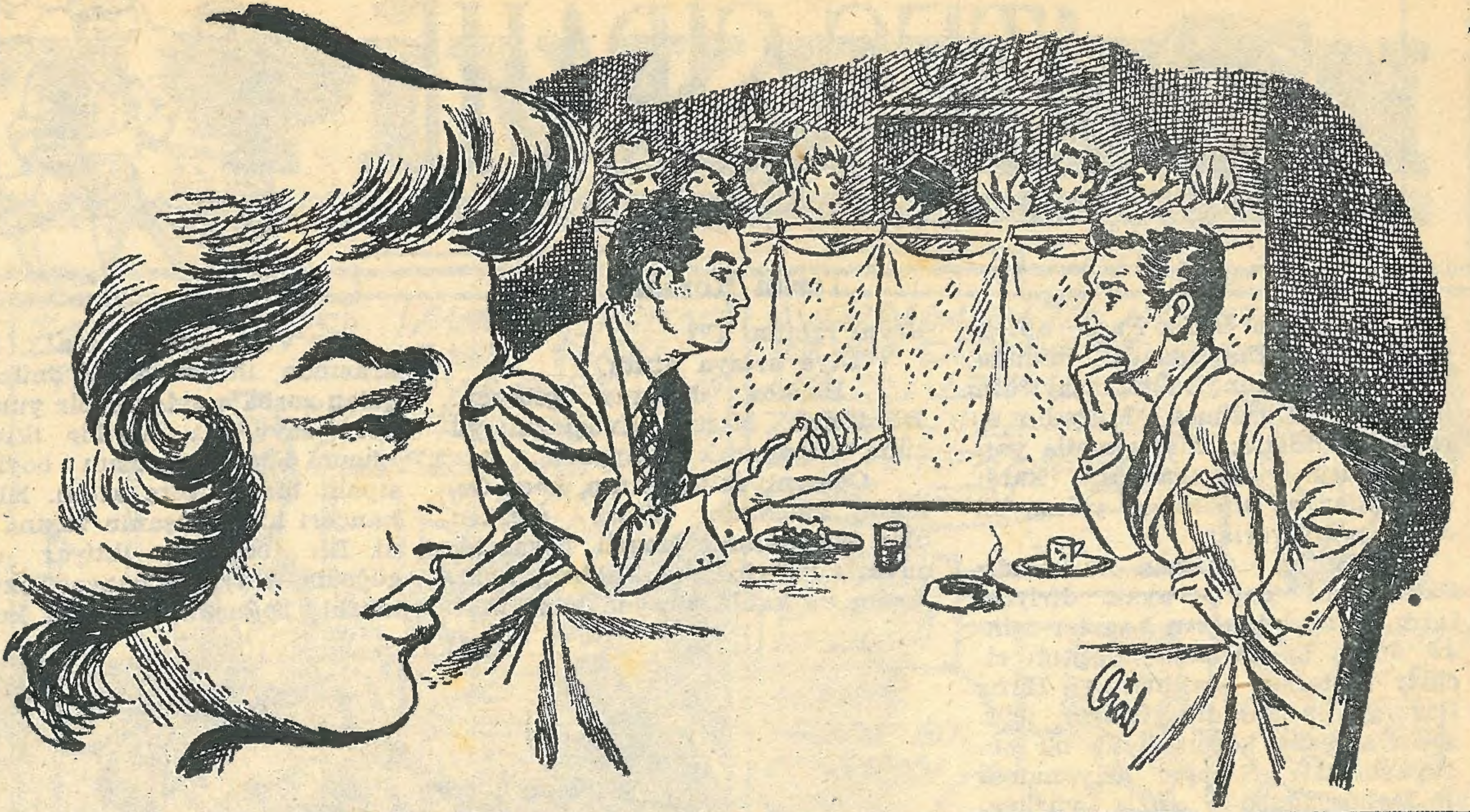
Rüzgâr kesildiği zaman hepimiz kendimize gelmiştik. Söyle bir etrafımıza bakındık ve diğer sandallardan hiçbirinin görünürlerde olmadığını farkettik. Ya batmışlar, yahut da başka başka istikametlerde uzaklaşıp gitmişlerdi... Bir ara başımı çevirip yan tarafa bakınca kaptanın giymiş, kuşanmış ve garkasını başına geçirmiş olduğunu gördüm. Artık kumandayı eline almak üzereydi. Kendisine:

— Nöbetleşe nöbetleşe kürek çekmeğe başlasak mı kaptan? diye sordum.

— Maalesef bu kayıklarda kürek, yoktur, dedi. Motor vardır, ama onu işletmek için de benzin lâzım.

(Arkası 4. sayfada)

MÂNA VEREMEZDİM

Yazan: SAYHAN BİLBAŞAR

Güzel bir kadındı; ama kendisini tanıyalı beri üç mevsim değiştiği için artık onun güzelliği beni pek alâkadar etmemeğe başlamıştı. Kısacası Jâle'yi başımdan savmak için çareler aramağa başlamıştım. Bu iş pek o kadar zor olmayacaktı. Çünkü, efendi bir adamın karısı olan Jâle, arkadaşlığımız boyunca öyle pek yapışkan bir sarı sakız gibi gözükmemişti. En kolay yol onu tanıdıklardan birine aktarma etmek gibi gözüküyordu.

Dostlarım arasında bu maceraya pek hevesli birini bulamayınca, başlangıçta basit gibi gözüken planımı pek öyle kolaylıkla tatbik edemeyeceğimi idrâk ettim.

Günlerim kara kara düşünmekle geçerken Raif imdadına yetişti. Onunla sırf tesadüfler saikiyle tanışmıştım. Orta yaşlı bir adamdı; ama gençlerle genç olmanın yolunu biliyordu.

Ahbablığımız kısa zamanda yıldıırım hızıyla ilerledi ve ben Raif'e daha yakınlaştıkça, onda Jâle meselesinin hal yolunu keşfetmeğe başladım. Bir gün Konak'ta oturuyor ve yavaş yavaş karmamağa başlayan havayı, birer birer vanan vitrin

elektriklerini, kabalığın arasında derhal dikkati çekiveren rengârenk mantolu dilberleri seyrediyorduk. Bir ara yeşiller giyinmiş bir sarışını göstererek:

— Raif, dedim, sarışınlardan hoşlanırmısın?

— Gençken sarışınlardan hiç hoşlanmazdım, diye cevap verdi, ama ne tesadüftür ki hayatıma giren cinsi lâtif sarışın oldu.

Anlaşılan Raif'in karısı sarı saçlıydı... Mahirane sorulmuş birkaç sualle, karısıyla arasının pek okadar iyi olmadığını kanaatine vardım ve bir punduna getirerek:

— İster misin sana bir sarışın takdim edeyim, dedim.

Yine aynı tuhaf ifadeyle yüzüme baktı ve:

— İsterim, dedi, isterim ama tanıştıracığın kimse esmer olsaydı çok daha makbule geçerd.

— Ne yapalım; sen sarışınla başla da sonra arkası gelir.

Sesimden sevincimin belli olmasına dikkat ederek Raif'le, sarışını ona nerede ve nasıl tanıştırmamın münasip olacağını kararlaştırdık.

Eteklerim zil çalıyordu; hafta

sonuna kadar güç sabrettim ve Cumartesi akşamı, Jâle'yle Takem'de buluştum. Yüzünde tuhaf bir güzelliği peyda olmuştu kâfir kadının. Bir ara, acaba şu isten vazgeçip de onunla münasebetimi devam ettirsem mi, diye düşündüm de irade mi toplayarak ona:

— Şimdi Konağa gideceğiz, dedim. Orada seni çok yakın arkadaşlarımdan birine tanıştıracam. Biraz geçkince; ama okadar hoş tabiatlı ki, kendisinden hoşlanacağını umarım.

Jâle Raif'ten hiç hoşlanmadı. Daha masaya iyice yaklaşmadan bir çığlık attı ve kolumdan tutarak rüzgâr gibi kendini salondan dışarı attı... Uzaktan bizi görmüş olan Raif de muhakkak ki Jâle'den hiç hoşlanmamıştı. Sebebinin anlıyamadığım bir hiddet içinde masadan fırladı ve yüzüme bile bakmadan çıkıp gitti.

Birbirlerinden hoşlanmadıkları aşikârdı. Fakat ne kadar hoşlanmazlarsa hoşlanmasınlar; bu kadar giddetle hareket etmelerine mâna veremiyordum.

Veremezdim de tabii; çünkü Jâle'nin, Raif'in karısı olduğunu o zaman biliyordum.

Hiç Duydunuz mu?

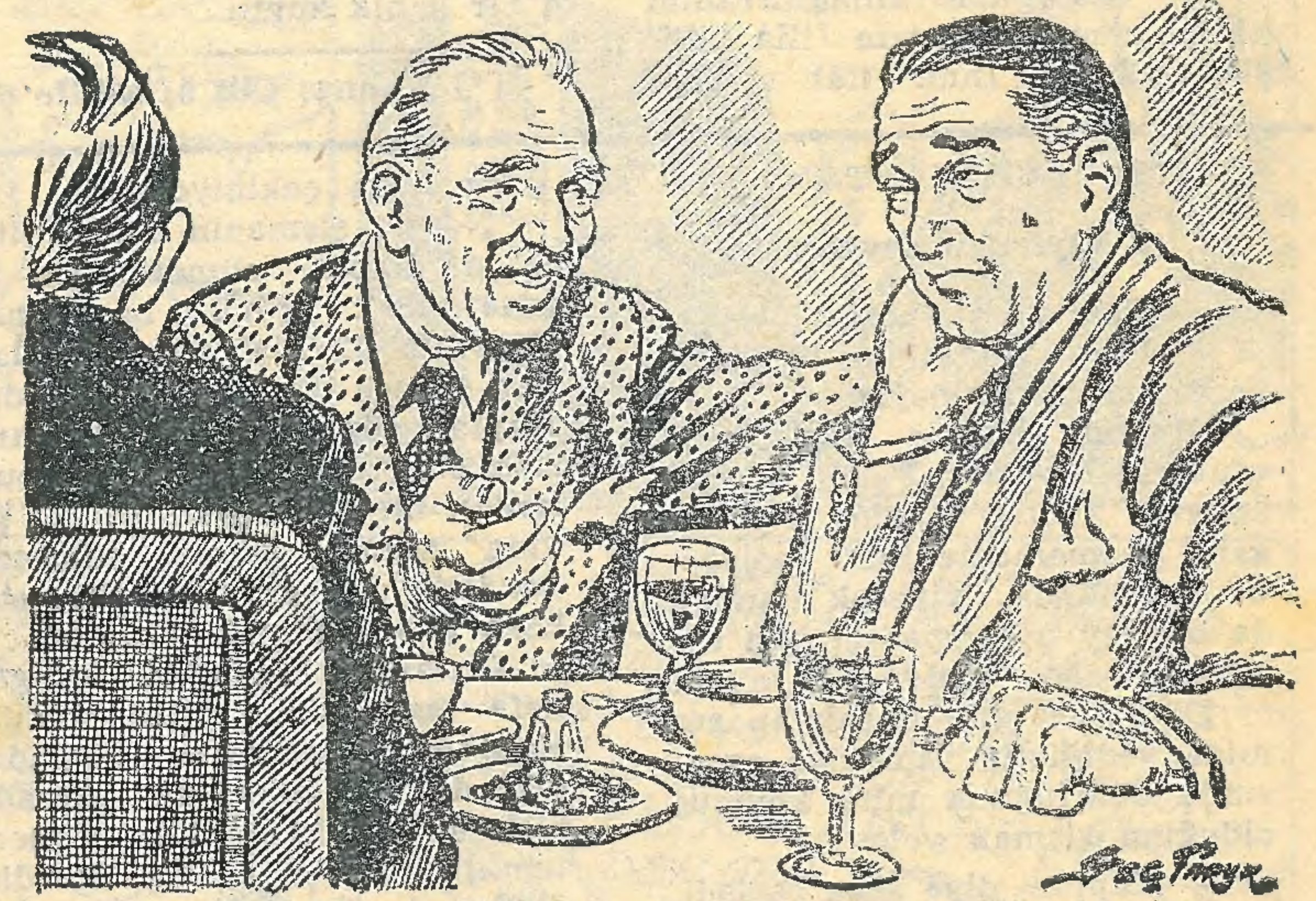
Nakleden: Nihal Yeğinobalı

En sevmediği şey toplantılarda, ziyafet veya ziyaretlerde anlatılması âdet olan komik hikâyeleri ve fıkraları dinlemektir. Bu nevi anekdotlar ne kadar güzel ve gülünçlü olursa olsun George Meredith'e vız gelirdi. O komik hikâyeleri fıkra veya nükteleri sinemada, tiyatrodâ dinlemeyi yahut da kitaplarda okumayı tercih ederdi.

Talihin acı bir cilvesi olarak, canının gayet sıkın olarak gittiği bir ziyafette gülünçlü hikâye anlatmağa meraklı, yağlı bir avukatın yanına düştü. Çorbalar içildiği arada yağlı avukat,

— «Bilmem hiç dinlediniz mi,» diye söze başlayarak uzun, sözüm ona komik bir hikâye anlattı.

George Meredith hikâyeyi nezaket ve sabırla dinledi. İçinden de, «İnşallah bu kadarla kalır,» diye dua ediyordu. Hikâye bitince nezakete aykırı kaçmıyacak kadar gülümsemekle beraber, yağlı avukatı

daha başka hikâyeler anlatmağa kıskırtacak derecede hevesli görünmeğe çalıştı.

Fakat bütün itinası beyhudeymiş, meğer! Sıra tatlıya gelince avukat yine:

— «Bilmem şu hikâyeyi hiç işitmiş miydiniz...» diye ağzını açtı. George makine gibi gülümsüyordu ama gözleri de ateş püskürüyordu! Deminki endişelerinin gayet az ve hafif olduğunu çok geçmeden anladı. Zira avukat sadece hikâye an-

latma meraklısı değildi, aynı zamanda bunaktı da. Zira yepyeni bir şey anlatıyormuş gibi heves ve heyecanla, biraz evvel anlattığı hikâyeyi baştan aşağı kadar tekrar etti.

George Meredith için artık bir kâbus başlamıştı. «Acaba adam hikâyeyi tekrar anlatmağa ne zaman başlayacak diye endişeden meyvaların neresine gittiği anlıyamadı.

Nihayet meyva faslı da bitti ve

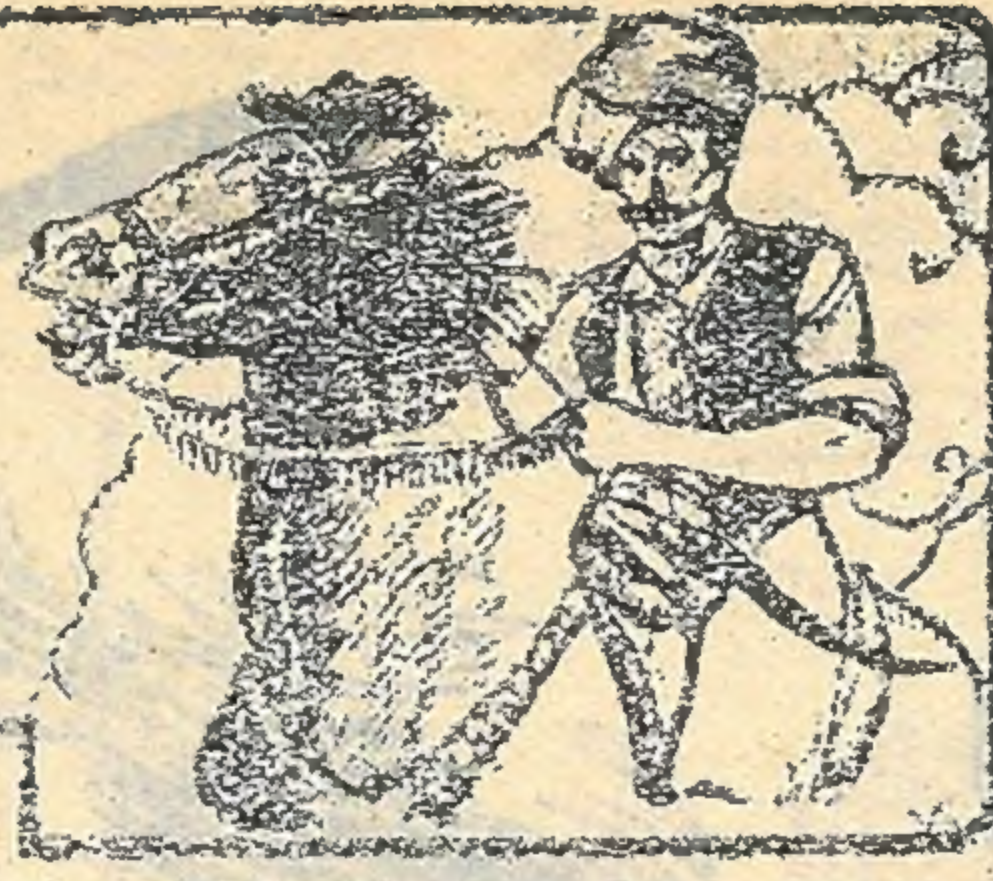
(Arkası 14. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazar: Relia Sakir

Tarihî Roman: 20

Bu sırada Hafız Paşa aptest almış, Babüssaade önünde; bu korkunç münakaşayı dinliyordu... Dördüncü Muradın ısrarına, hiddetle; mülayemetle yaptığı bütün yalvarmalara karşı, çorbacılar ve sipahiler yalnız bir cümle söylüyorlar:

— Bütün askerın cevabıdır Pağışahım! deyip ayak diriyorlardı. Genç hünkârın kan ter içinde, âdeta ağlarcasına yaptığı ricalar neticesiz kalmıştı... Hafız Paşa bütün bunları görüyor, içinden Pağışaha karşı büyük bir acı duyuyordu... Nihayet dayanamadı, Babüssaadeden hızla yürüyerek Dördüncü Muradın önüne geldi:

— Pağışahım... dedi, durdu, yutkundu...

Ve zorbaların merakla açılan gözleri önünde Sultan Murada yaklaşarak, ağlar gibi bir sesle:

— Pağışahım, diye tekrar etti, Yüz binlerce Hafız gibi kulun yoluna feda olsun... Ancak senden sunu rica ederim beni sen katletme... Bırak bu zalimler nahak yere kanımı döküp beni şehit etsinler. Lütfet de, ölü vücudumu Üsküdar'a defnettir. Fakır aileme inayet et...

İhtiyar Hafız Paşanın gözlerinden yaşlar akıyordu... Enderun ağaları, bostancılar ve divan erkânı bu namuslu vezirin sözleriyle yaralanmış, pağışahın gözleri yarılmıştı...

Hafız Paşa sükunetle yer öptü ve birden bire kalabalığa dönerek, hiddetle baktı...

Herkes donmuş gibi idi... Bu koca vezir acaba ne yapacaktı?... Ne yapmak fikrinde idi?... Böyle bîperva kendini ortaya mı verecek, yoksa daha başka; aktla sığmaz, fevkalbeşer bir şey mi yapmak istiyordu?

Hafız Paşa bir iki saniye tereddüt gösterdikten sonra birden bire hızla yürüdü ve canı çekilir gibi bir sesle:

— Bismillâhırrahmanırrahim velâhavle velâ kuvvete illâ billâh ilâliyülâzîm. Innâ lîlâh ve innâ

ileyhi raciun! [*]

Diye ortaya atıldı.

Herkes donmuş gibiydi... Dördüncü Murad avuçlarını yüzüne kapayarak ağlıyordu...

Osmanlı saltanatının, koca Osmanlı ülkesinin sikket merkezi olan bu kocamış çınarlı, beyaz taş duvarlı ve yüzlerce kubbeli, muhteşem ve kanlı sarayda, yine mü-

— Vur, bre koma!... Sesleri arasında, ihtiyar vezir önüne ilk gelen zorbayı şiddetli bir yumrukla yere savurdu... Ve bir ikincisine hücum ederken, uzun boylu bir sipahi birden bire atıldı. Elindeki hançeri hızla paşanın başına indir-di. Bir baskası, ihtiyar vezirin göğsüne sıvrı bir hançer soktu. Bu müthiş boğuşmadan etraf kızıl bir

Hafız Paşa Sultan Murada yaklaşıp: Pağışahım dedi, bırak bu zalimler nahak yere kanımı döküp beni şehit etsinler.

hiş ve tüyler ürpertici bir cinayet oluyordu.

Hafız Paşanın bîperva, zorbalar içine doğru yürümesi herkesi şaşırtmıştı. Enderun ağaları, vüzerâ ve divan erkânı müthiş bir helecan içinde sessiz ve sakin göz yaşı döküyorlardı. Diğer taraftan sipahi zorbaları, birer aç kurt gibi gözlerini Hafız Paşaya dikmişler, paralamak, yumruklamak; hançerlemek hırsıyla deli oluyorlardı...

Hafız Paşa henüz sipahi saflarının içine girmişti ki etrafta bir panik koptu...

[*] Naîma; Cilt 8; sahife 84

kana boyanmıştı. Hafız Paşanın vücudundan kan fışkıırıyordu.

Zorbalar hınçlarını alamamışlar gibi zavallı sadrazamın üzerine aç bir kartal sürüşü gibi üşüştiler... Hançerler ve kılıçlar Dördüncü Muradın mert vezirini delik deşik etti.

Kan kokusu zorba sipahileri büsbütün azdırmıştı... Önüne gelen hançerini bedbaht vezirin vücuduna saplıyor, iri pala bıyıklı bir yenigeri, can çekişen paşanın göğsüne çıkarak, bıçağıyla boğazından kesmeğe çalışıyordu. Bu kanlı, bu tüyler ürpertici manzara herkesi dondurmıştı. Kimse bunun bir hakikat olabileceğine inanamıyor, gözlerinin önünde geçen bu sessiz ve gürültüsüz cinayeti aklı almıyordu.

Hafız Paşa, başı yarı kesik; vücudu parça parça yerlere uzanmıştı... Kaatil zorbalar, artık bu için bittigine kanlı olarak yavaş yavaş çekilmişler, kalabalığa karışmışlardı... Bayram Paşanın bir işaretle bostancılarından birkaçı, maktul vezirin üzerine yeşil bir örtü örttüler ve geri çekilerek Babüssaadedenin önünde durdular...

Dördüncü Murad hiçkırâ hiçkırâ ağlıyordu... Bu kıymetli vezirinin böyle on yedi yerinden deşik deşik edilmesine tahammül edemiyordu... Kendisi için canını feda eden, zorba sipahilerin elinde param parça olan Hafız Paşa bulunur adamlardan mıydı? Genç pağışah, gözlerini maktul sadrazamın vücuduna değdirmekten korkarak birden bire ayağa kalktı...

— Hak Tealâ nasip ederse ben sizden intikam almasını bilirim görürsünüz! diye mırıldandı... Sonra hiddetli ve gazubane nazarlarını sipahlere çevirerek:

— Bre Haktan korkmaz, Peygamberden utanmaz, şer'e ve pa-

disaha uymaz zalimler!... diye bağırdı.

Ve hızla yürüyerek Babüssaadeden içeri girdi.

— 17 —

Kara haber

Gece...

İstanbul zifiri bir karanlık içinde uyuyor... Tâ uzaklardan patlayan gök gürlemeleri, müthiş bir yağmur başlangıcına haberciler...

Sokaklarda şehrin ölü hayatını aksettiren yalnız sıska bir iki köpekten başka canlı hiçbir mahkûk yok...

Ve biraz sonra bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı... Bayezit meydanının; sol sokaklarından bir ne sapan çam yarması gibi bir yenigeri gölgesi; yokuşu hızla indirdi... Sağa döndü... Dar ve karanlık sokaklardan geçerek; büyük bir konağın kapısı önünde durdu...

Etrafına bir iki korkak nazar attıktan sonra elini ağzına götürdü ve keskin bir ıslık çaldı...

Yağmur şiddetlenmişti... Konağın taş kaldırımları arasında yer yer su birikintileri basıl olmağa başlamıştı...

İri yarı çam yarması yenigeri, bu keskin ıslığı öttürdükten sonra konağın büyük ve çift kanatlı kapısına gelerek bekledi ve içerisini dinledi...

Bu adam kimdir? Gecenin yarısı, herkes uykuda iken bu büyük konağın önünde bu çam yarması yenigeri ne arıyordu?... Koca tunç tokmağı vurmak dururken; niçin böyle keskin bir ıslık çalmıştı?

Bir kaya parçası gibi iri gölge; henüz kapıda beklerken; birden bire konağın içinde bir hafif hafif ayak gürültüsü işitildi ve bir ses seslendi:

— Yağmız!...

— Benim!...

— Ne var?

— Mühim...

Koşkoca konak kapısının kol demiri; kuru bir gürültü ile kalktı ve kanat esneyerek ağır ağır açıldı...

İri yarı yenigeri toprak kokan taşığa girince tekrar etti.

— Mühim...

Koca taşığa çıt yoktu... Sarışın ve geniş omuzlu bir erkek ellerindeki lâmbayı; çam yarması yenigерinin yüzüne tutarak tekrar sordu:

— Mühim olan ne?...

— Hünkâr...

— Eeee?...

— Murtaza Paşayı getirdi...

— Sonra?...

— Hele çekt girelim... Sucuk gibi ıslandım... Otururken daha iyi anlatırım...

— Haydi öyle ise...

Sarışın ve geniş omuzlu adam önde; çam yarması yenigeri arkada yürüdüler... Nem kokan taşığı geçtiler... Geniş ve tahta bir merdiveni çıktuktan sonra sağdaki odalardan birine girdiler...

Sarışın adam lâmbayı pencere raflarından birine koydu.

Ve yenigeriye dönerak mırıldandı:

— Söyle mangala gel hele... Isırsın...

— Hünkâr müthiş kızgın...

— Niçin?...

— Sana?...

— Hıhı!... Belli... Hünkâr hep bize kızgındır...

— Beş günden beri seni aratıyor...

— Beni değil Nevbahar'ı desene...

Acayip!... Bu Nevbahar, bu sarışın adam, bu hünkâr lafı bize yabancı gelmiyor... Evet, biz bütün bu şahısları tanıyoruz...

(Arkası var)

NE OLUR KAPTAN!

(3. sayfadan devam)

— Peki ne yapacağız?

— Bu yakınlardan bir gemi geçmesini bekliyeceğiz.

Bunun üzerine gözlerimizi ufuklara çevirdik. Fakat üç gün üç gece geçtiği halde bir tek gemi geçmemekte inat ediyordu... Filikada yiyecek namına da bir şey bulunmadığı için ağlımız son hadde varmıştı.

Dördüncü günün sabahı, gemide yediğimiz yemekler esnasında oburluğuna mim koymuş olduğum şışman yolcu:

— Kaptan, diye söze başladı, bu gidikle açlıktan öleceğe benziyoruz. Halbuki içinde bulunduğumuz gibi vaziyetlerde baş vuracak bir çare vardır!... Bu işe sizin önayak olmanızı bekliyoruz.

Şışmanın teklifi aşıkardı. Kur'a çekmemizi ve kim sona kalırsa onu yememizi istiyordu. Hicap verici bir şey, ama bunu ben de bir zamandan beri düşünmekteydim; sade açığa

vurmaktan çekiniyordum.

Neyse, şışmanın teklifi itti fakla kabul olundu... On iki tane kibrit çöpü hazırlandı; (Kayıkta 12 kişiydik) bunlardan sadece bir tanesi kısıydı... Kaptan çöpleri iki elinin arasına sıkıştırmıştı. Herkes bunlardan bir tane çekti ve bir sevinç nârası atarak şanssızın kendisi olmadığını belli etti. Kısa çöp kaptanda kalmıştı.

O zaman büyük bir feragati nefs şahnesine şahit olduk: Kaptan tabancasını cebinden çıkardı ve şakağına dayadı; bizlere bir iki günlük yiyecek temin edebilmek için kendini öldürmek üzereydi.

Fakat daha o tetiği çekmeğe vakit bulamadan, şışman yolcu öteden atıldı. Kaptanın tabancalı eline yapışarak:

— Ne olur kaptan, dedi, ne olur bunu yapmayın.

Sonra, hepimizin hayretli nazarları arasında ilâve etti:

— Kurşunu şakağınızdan sıkarsanız beyniniz darmadağın olacak. Halbuki beyin benim en çok sevdiğim parçadır!

NAT PINKERTON

MACERA

Nakleden: Mustafa Rona

Arthur Defries bir ticaret adamıydı. İşleri pek geniş, sermayesi çok büyük değildi, ama yine de zekâsı ve işbirliği sayesinde karıcıyla kendine müreffeh bir hayat, sağlam bir istikbal temin etmişti. Kimbilir, belki ileride bir milyoner dahi olabilirdi. İşleri yolunda gider ve şanslı yardım ederse tabii!

Ama o akşam işleri yolunda gitmiyordu ve şanslı da kendisine hiç yardım etmedi. Bu yüzden, şişmanca bir adam olan zavallı Arthur'un başına gelmedik kalmadı.

Karısı evde değildi; annesinin ağır hasta olduğu telgrafı kendisine haber verilmiş olduğu için o sabah trene atıldığı gibi gitmişti. Arthur, içinde sıkıntılı ve yalnız bir gece geçireceği dairenin kapısını isteksizlikle açtı ve şapkasını astıktan sonra ne yapacağını bilmezlikle ağır vücudunu koltuklardan birinin üzerine bıraktı.

Bu vaziyette bir müddet kaldıktan sonra parlak bir fikirle ayağa kalktı. Sıcak bir duş yapmak her bakımdan kendine iyi gelecekti. Havagazı mekanizmasını yaktıktan sonra yavaş yavaş soyunmaya başladı. Çok geçmeden ılık suyun altına girmiş bulunuyordu. Bu serin sonbahar gününde, hararet doreceği gittikçe tatlılaşmakta olan suyun altında olmak Arthur'un pek hoşuna gitmişti. Bir yandan sabunlanırken bir yandan da ılık çalmağa başladı.

Ama kapı ziline birden bir çalınması üzerine susup bekledi. Çok kısa bir zaman sonra zil yine çaldı. O zaman banyo dairenin kapısını aralıyarak seslendi:

— Kim o?

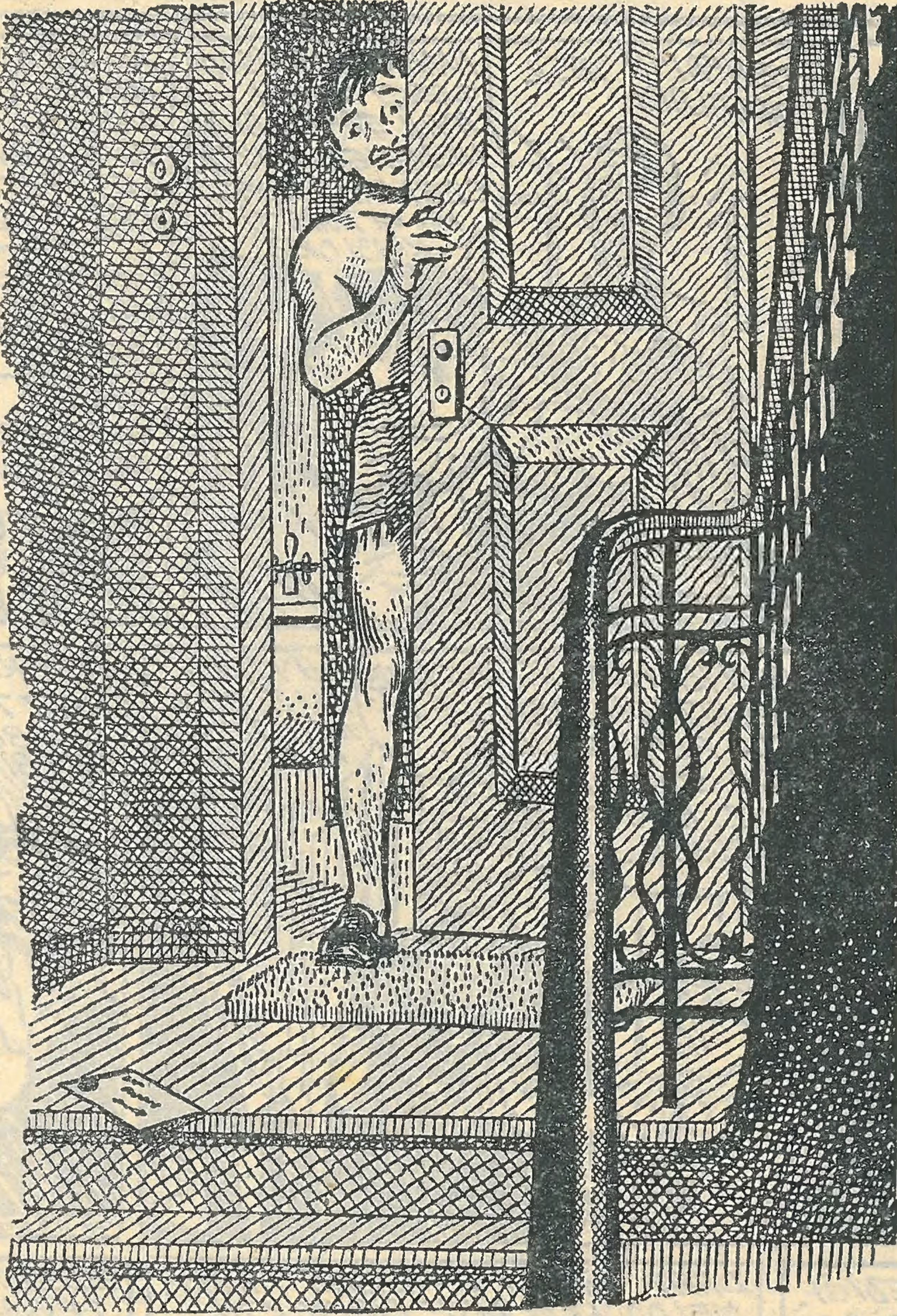
Daire kapısının arkasından tanıdık postacının çatlak sesi geldi:

— Benim, postacı! Size bir telgraf var; hem de acele cinsinden.

Arthur meraklanmıştı,

— Şimdi kapıyı açacak vaziyette değilim, diye bağırdı. Telgrafı kapının altından at. Gelecek defa çifte bahşiş veririm.

Sonra hemen oracıkta buluver-

Kapıyı araladı ve dışarıya uzandı.

diği ufak bir havluyu beline doladı ve ayaklarının ucuna basa basa, yerleri ıslatmamağa âzamî gayret sarfederek antreye gitti.

Telgrafın ucunun pek küçük bir kısmı kapının altından gözüküyordu. Arthur onu içeri çekti ve derken bütünü dışarı kayıverdi.

Şimdi iş çatalmış ve adamcağzın merakı da bütünü kabarmıştı. Bir an evvel onu açıp okumak arzusuyla yanıp tutuşuyordu... Bu saatte koridordan pek kimse geçmezdi. Karşısındaki dairenin kapısının da tam o dışardayken açılivermesi uzak bir ihtimaldi. Bunları düşündükten sonra Arthur yavaşça kapıyı araladı ve başını dışarı uzattı... Şu aksiliğe bakm ki aynı anda koridordan geçiveren bir cereyan telgraf kâğıdını da merdivenlere kadar uçurmuştu.

Şimdi mesele ciddiydi. Telgrafın kaybolmaması için oradan muhakkak alınması lazımdı. Sonra, içinde başkalarının okumaması gereken kısımlar da olabilirdi.

Kapıyı biraz daha araladı ve usuletle dışarı kayarak merdiven başına kadar gidip mavi kâğıdı aldı. Tam dönerken havlu belinden kayıvermişti. Arthur kapının dışarı fışkıracakmış gibi yüzüne sıçradığını hissederken telgrafı dişlerinin arasına sıkıştırdı, havluyu yorden alıp beline sararken tuhaf adımlarla dairenin kapısına doğru koştu, ama içeri girmedi. Zira tam önüne geldiği zaman şiddetlice bir rüzgâr esmiş ve bir gün evvel eliyle yağlamış olduğu kapı tırakkadak kapamıştı.

O zaman Arthur'un başından aşağı doğru buz gibi soğuk sular döküldü ve yeniden esen rüzgârda çıplak vücudu ürperdi.

Bu vaziyette yıldırım süratıyla karar vermesi lazımdı. Hemen karşısındaki dairenin ziline bastı. Burada bir ihtiyar kız otururdu ve ondan bir çilingir çağırmasını rica edecekti.

Ama kızcağız (!) kapıyı açıp da Arthur'u o kılıkte karşısında görünce çığlığı besip kendini merdivenlerden aşağı attı... Çok geçmeden iki polis, Arthur'u koridorun köşesinde tırtır titrerken buldular.

Karakolda zavallı adam vaziyeti bütün teferuatıyla anlattı. Haline ve hapsirmeye başladığına bakan komiser ona acıdı. Esasen mahallede Arthur'un namuslu bir insan olduğunu bilmeyen yoktu; onun için herkes, dediklerinin doğru olduğuna inandı... Daha doğrusu bir kışdan maada herkes inandı.

O bir kişi de Arthur'un karısıydı. O günden sonra kocasıyla, karşısındaki dairede oturan ihtiyar kızın birbirlerine karşı olan tavırlarına çok ziyade dikkat etti.

Semsiye

Nakleden: Vahit Orgun

Teresa büyük bir telaşla içeri girdi ve kendisini kucaklamak üzere kollarını açan Mario'yu bir tarafa iterek:

— Korkuyorum, dedi. Kocam beni buraya kadar takip etti.

— Kocam mı?

— Evet. Beni tanıyıp tanımadığını pek bilmem ama, peşimi hiç bırakmadı.

— Peki bu iş nasıl oldu?

Teresa, pencerenin yanına yaklaşıp perdenin aralığından dışarıya ba-

karak yanılmadığını, büyük bir üzüntü ile gördükten sonra anlatmağa başladı:

— Tramvaydan indiğimde yağmur yağıyordu. Semsiyemi açtım ve hiç bir şeyden şüphelenmeksizin buraya gelmek üzere, yürümeğe başladım. Kapıya gelip de, semsiyemi kapatmak üzere başımı çevirince, kocamın otuz kırk metre geriden geldiğini dehşetle gördüm. Şiddetlenen yağmurdan kaçmak için bu kapıya sığınmış gibi orada durmam lazımdı. Fakat o

telaş ve korku ânında akıl edemedim ve karşılaşmaktan kaçınmak için apartmanın merdivenlerini koşa koşa çıkarak buraya geldim. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. İşte, karşıdaki dükkânın saçağı altında durmuş, bu apartmana bakıyorum.

Mario da büyük bir telaş ve korku içinde idi. Fakat erkekliğine yediremediğinden belli etmek istemiyordu. Söylediklerine kendisi dahi inanmadığı halde metrecini teskin etmeğe çalıştı:

— Dur bakalım canım, bu kadar telaş edecek bir şey yok. Kocan teâdüfen buradan geçmiş ve yağmurdan korunmak için de karışa durmuş olabilir... Eğer seni takip etse idi mutlaka peşinden merdivenleri çıkıp kapıyı çalardı...

Bir müddet sessizce beklediler. Aradan bir hayli zaman geçmi; yağmur dinmişti. Fakat Teresa'nın kocası yerinden kıpırdamamıştı.

Artık birbirlerinin kolları arasına geçirecekleri aşk anlarını tamamen unutmışlardı. Şimdi, bu tehlikeli vaziyetten sıyrılmanın çarelerini düşünüyorlardı. Bir aralık, aklında bir şeyler tasarlayan Mario sordu:

— Kocan sokağa çıkacağını biliyor mu idi?

— Evet, sinemaya gideceğini söylemiştim.

— Hangisine?

— Şehrin öte tarafında bulunan "Astoria" ya.

— Peki, filmin mevzuunu biliyor musun?

— Evet, biliyorum. Bu akşam anlatabilmek için, dün terziden çıktuktan sonra gidip seyretmiştim.

— Bana kalırsa bu işin içinden kolayca sıyrılabileceğiz. Perdenin aralığından, caddeden geçen tram-

vayları işaret ederek sözünü devam ettirdi. — Şu tramvaylara bak. Ne kadar yavaş gidiyorlar değil mi? Herhangi bir kimesse, tramvayın geçişinden istifade ederek, karşı taraftan görünmek için kapıdan dışarı çıkabilir. Çeriye kapıdan çıktıktan sonra görünmemenin çaresini aramak kolaydır. Onu da buldum. Şimdi sen benim gri reaktaki muşambamı giy. Kukuletasını da başına iyice geçir. Tramvayın yavaş geçişinden istifade ederek kocana görünmeden kapıdan çıkarsın. Beş on adım ilerledikten sonra kocan seni arkandan görse bile nazarı dikkatini celbetmesin. Çünkü o, açık kahve renkli muşamba giymiş kadınlara bakmaktadır. Köseyi döner dönmeyiz bir otomobile atlar ve gidip beni "Atlantik" pastahanesinde beklerim. Biraz sonra ben de muşambanla semsiyemi paket yaparak oraya gelirim. Üstündekini değiştirdikten sonra eve gidersin. Kocanda herhangi bir şüphe izi kalmış ise onu da yok etmenin çaresi var. Bunu da sana pastahanede anlattım. Şimdi, buradan bir an evvel savuşmağa bak.

İşler umduklarından kolay oldu. Böylece, Teresa'nın kocası eve geldiği zaman karısını pencerenin önünde kendisini bekler bir vaziyette buldu. Bir müddet ortada bir şey yokmuş gibi sakın sakın oturdu; sonra daha fazla sabretemeyerek sordu:

— Bu gün ne yaptın, sokağa çıktın mı?

— Sabahleyin söylemiştim ya "Astoria" sinemasına gittim.

— Nasıl film güzel mi idi?

— Çok güzeldi ama, gidip gideceğime pişman oldum.

(Arkası 14 sayfa)

YARASA

BAŞIMIZA GELENLERİ TE-
KER TEKER İNCELEYELİM.
BLEKİ ÇETESİ SPIK DÖRFYİ
HAPİSHANEDEN KAÇIRMAK
İÇİN PARA
ALİYOR

EYET

İLK KÖNCE
BENİ.. SON
RADA SENİ
SİĞİNAKLA-
RINA ÇEKİ-
YORLAR.

TUZAKLA-
RINA DÜŞ-
MİYECEK
TİM FAKAT.

BLEKİ ÖLDÜRÜLECEĞİMİZE
İNANDIRMAK İÇİN BİZİ YALNIZ
BIRAKTI. DANTAK BU SEFER
BİZİ KURTAR.
Dİ

BU SEFER
DANTAK PO-
LISTEN YÜZBİN
FRANK ALDI
ÖTEKİLER KASTI

BU İSTE ANLA-
ŞILMAKIN BİR
NOKTA VAR..
BLEKİ BİZİ ÖL-
DÜRMEK İSTE-
MİYORDU. NEYE
ACABA?

EYET..
BİZİ
SAĞ BI-
RAKMAKLA
NE KAZA-
NACAKTI

TOHAF OLAN
YALNIZ BU DE-
ĞİL.. BAĞLI
OLDUĞUMUZ
ZAMANI
HA TIRLA.

GÖZ LAMBASININ
ÇALIŞTIĞINI GÖS-
TERİYOR.

KARŞINDAKİ AYNADA BİR
IŞIK GÖRDÜM.

GÜNNER'LE ARRADAŞI
BUNU GÖRMEDİLER. YAHUT
GÖRMEMEZLİK TEN GEL-
DİLER. NEYE?

SAHİ? YOKSA
BİRİNİ Mİ BEK-
LİYORLARDI.

EĞER BİRİNİ
BEKLİYOR İDİ
İSELER BU
MUHAKKAK
DANTAK
TIR

İŞLER
ÇOK KA-
RİŞİK
DEĞİL Mİ!

VE DANTAK SPIK DÖRFYİ
YI YAKALADIĞI İÇİN
POLİSTEN YÜZBİN
FRANK MÜKAFAT
ALDI YÜRÜ..

NEREYE

METRUK FIRI-
NA GİDİYORUZ.
BLEKİNİN SAK-
LANDIĞI YERE

DANTAK ATEŞ
ETTI. DİNAR-
LARDA KURŞUN
İZLERİNİ
ARAYALIM.

HAKKIN VARMIŞ..
HIÇBİR YERDE KURŞUN
İZİNDEN ESER
YOK..

TERKEDİLMİŞ FIRINDA
BLEKİNİN YUVASINDA

DEMELER DAN-
TAKIN TABAN-
CASI OYUNCAK
TAN İBARETMİŞ
ATLA TILDIK
ÖĞLÜM

ANLADIN MI BLEKİ
BİZİ NEYE CANLI BI-
RAKMAK İSTİYORDU
BİZİ SAHİT OLARAK
SAĞ BIRAKTILAR
KURNAZCA BİR PLAN
VAY
CANINA!..

NEYSE.. YENİ BİR ŞEY
ÖĞRENMİŞ OL-
DUK. DANTAK
BLEKİYLE ÇA-
LIŞIYOR.

DURUN..
ACELE
ETMEYİN

HAYDİ
BLEKİ

BU SİRADA GÖTÜM
CITYDEN KİLOMET-
RELERCE ÖTEDE..

İSTE HA-
PİSHANE..

PARAŞÜT-
GÜLER

PARAŞÜTÇÜLER
BASKIN
YAR..

ARKASI VAR.

MANDRAKE

UGURSUZ ZUMRUT

ADAMIN ATTISI KUR.
SUNLA PATLINA
DINAMIT YUKARDAKI
BUZ NEHRINI SARSTI.
TONLARCA BUZ YU-
VARLANMIS BAK-
LADI.

BÖYLE DAHA FA.
BUK GIDERİZ. ŞU
SIRTIN AŞAĞISINA
KENDİMİZİ BİRAT.
SAK KURTULDUK
DEMektir.

AH MANDRAKE
SAĞ SALIM BİR
KURTULABİLSEK.

DAHA ÇABUK..
BUZ NEHRİ Ü-
ZERİMİZE GE-
LİYOR..

12

BUZ TEHLİKESİNİ ATLATAN MANDRAKEYLE
APTULLAH BİR İKİNCİ TEHLİKEYE KARŞI-
LAŞTILAR. HAYDUTLAR ADAMAKİLLİ KIZARAK
HÜCUMA GEÇTİLER.

DEFİNEYİ BULMAK İÇİN
ÇOK ÇALIŞTINIZ AMA
EN SONUNDA YİNE ELİNİZ
DEN KAÇIRDINIZ.

SİZ.. SİZ.. SİZİN
HEPİNİZİ ÖLDÜRE-
CEĞİZ..

APTULLAH ADAMLARDAN BİRİNİN HESABINI GÖRDÜ
MANDRAKE DE BİR İŞARETLE ÖTEKİLERİ HAKLADI.

BİRBİRİNİZİ
DÖVÜN

BU DA
NE?

UF..

NE DİYE BANA
VURDUN SERSEM

SEN DE BANA
VURDUN APTAL

BU MESELEYİ
ARTIK HAPİSHA.
NEDE HALLİDER
SİNİZ.. ORADA
BOL VAKTİNİZ
OLACAK.

SENİN DEFİNE ELDEN
GİTTİ NARDA. MİLYON.
LARCA TON BUZUN AL-
TINDA ONLAR TUZLA
BUZ OLMUŞTUR.

BELKİ DE BÖYLESİ
BAHA HAYIRLIDIR
MANDRAKE. BİZİ
BURALARA O YÜZÜK
GETİRDİ. O YÜZÜĞÜN
DE AEP UĞURSUZ
OLDUĞUNU SÖYLER.
LERDİ. YİNE UCUZ
ATLATTIK.

HAFTAYA
YENİ
BİR
MACERA

196

AŞK YAŞIYACAK

YÜKSELEN ALEVLER KARŞISINDA İKİ ADAM ŞAŞIRIP
İMDAT..İMDAT..!

JAN BAYSINLIK GEÇİREN
GENÇ KIZIN YANINA KOŞTU.

GEL BU CEHENNEM
DEN DIŞARI EKALIM

JAN
BARBARA
YI DIŞARIDA
DURAN OTOMOBİL
BİLE KÖYÜ.

JAN NE
YAPIYOR
SUN?

ŞİMDİLİK UZAKLAŞA
LIM.. ÜST TARAFINI
SONRA DÜŞÜNÜRÜZ.

JAN.. BENİ KURTARDIN..
SEN DE BENİ SEVİ-
YOR MUSUN?

BELKİ ÖYLE BAR-
BARA.. BELKİ
BEN DE SENİ
SEVİYORUM

LUCKİ!
İŞTE BURADA..
TESLİM OL..
YOKSA ATEŞ
EDERİZ

YAPTIĞIN İŞLER
FELAKETİNİ HAZIR
LINDR. VUDGESTONU
ÖLDÜRDÜ. HAPİSTEN
KAYTIN. BARBARAYI YOK
ETTİN. BULUNMAZSA
OLİME HAZIR OL..

BU SİRADA YANGINI GÖREN BİR
DEVİRİYE KOLU GİPSİ AMANNIN MEYHA
NESİNE GİRDİ.

KENDİMİ MÜDAFAA ZOR.
DELİLLER ALEYHİNDE...
SÖYLEYECEK
SÖZÜM YOK

LUCIANA..
MELEK SEV-
GİLİM..

METİN OL
LUCKİ.. BU
MÜTHİŞ AZA.
BİN HELBET
BİR SONU
OLACAK..

13/2

BU SI-
RADA BARBARA
İLE JAN..

BURADA KİM BİZİ TANI.
YIP YAKALIYACAK. HEMİ
BİZİM SUGUMUZ YOK KI

BIRAK ONLARI JAN.. BİZ
AŞKINIZLA MEŞGUL OLALIM

JAN LU-
CIANAYI
UNUTTUN
MU?

SENİN
BU GÜZEL
GÖZLERİN
BANA DÜNYA
YI UNUTTU.
BUR..

FENA

LUCKİ DAVASINA
AİT HÜKÜM TATBİK
EDİLECEK. SANIK
HALA MASUM OLDU.
GÜNÜ İDDİA ETMEK-
TEDİR..

DUYDUN MU JAN?

EYET..

ÖLÜM CEZASI VER.
MIŞLER.. SEBEPLERİN
İÇİNDE BENİ DE
YOKETMESİ
VAR

KÖTÜ ETTİK
BENİM ORTADAN KAY
BOLMADA ONUN SUÇU
YOK. EBEDİYEN GİZLİ
KALIR VİCDAN AZABI GE-
KEMEM. JAN
LUCKİ'Yİ KURTARMA.
LİYİM EVET KURTAR
MALI..

ARKASI VAR

196/2

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarı: Kemalîtin Tugcu

SAYI : 46

Koço Beyin kardeşi karısı öldürülmüştü. Üç, dört ay önce pek dingin ve kırmızı yüzlü bu Rum tüccar şindî baş omuzlarının arasına gömülmüş, kamburu çıkmış; başındaki saçlar bembeyaz kesilmişti.

Bir tercüman bana gelenleri anlattı. Fakat kendisine 'Atiyacı-mız olmadığını, hangi dille ster-lerse konuşabileceğini bildirdim.

Koço Bey alacağı cevaptan korkuyor, ümitsizliğini mümkün oldu-ğu kadar muhafaza etmek için su-uyordu. Dolfen bir İtalyandı. Kendisinin, Bizans emrinde çalış-şan Dolfenle bir ilgisi olmadığını, Bizansta misafir olarak bulunan baldızını aradığını bildirdi. O da Padisaba müracaat etmiş, fakat kendisiyle görüşmeğe muvaffak olamamış. Benim elimde birçok esir bulunduğunu Hacı Hüseyin-den öğrenmiş.

Ben Dolfeni Mehmet Beyin yanında görmüştüm. Bana yalan söylüyordu. Bu yüzden kendisine yalan söylemeğe neden mecbur olduğunu sordum. Çok fazla korktu. Fakat iki devlet arasındaki dostluğu anlatmağa ve kendisinin hatırlı bir insan bulunduğunu s- bata uğraştı.

İtalyanların Bizanstaki yarar-lıklarını ve bir dereceye kadar Bizansın yağmasına sebep olduk- larını anlattım. Dolfen ümitsiz- kesmişti.

Baldızınız sağ ve benim esir- lerim arasında bulunduğunu, ken- disine on bin Venedik altını mu- kabülünde vereceğini söyledim. Dolfenin yanında dört kişi vardı. Bu on bin altını derhal bana say- dı. Pek güzel bir kız olan Ororayı kendisine teslim ettim. Ve hemen gidebileceklerini söyledim.

Orora benim elimi öptü. Ben de kendisini alından öptüm. Kız çok müteessirdi. Babasına aile- ne kavuşma sevincine bir de üzü- n-ü karşıyordu. Dolfen kızın bu duygularına şaşıp kalmıştı. Fa- kat o hemen oracıkta nasıl ellere düştüğünü ve benim kendisini sa- tın almakla ne büyük bir iyilik ettiğini anlatınca, belki istemiye- rek bana teşekkür etti.

Şıra Koço Beye gelmişti. Dol- fene gösterdiğim sühuletten ü- m'itleri artmış ve açıktan açığa ağlamağa başlamıştı:

— Yusuf Bey, kızımın başka kimse kalmamıştır. Bütün ser- vetim avaklarımın önüne sere- yim. Ömrümün sonuna kadar size hizmet edeyim. Kızımı bana ba- ğışlayınız veya beni de esirleriniz arasına katınız. Ona yakın bulu- nayım.

İstirap bu adamı çok hırpa- lamıştı. O yasta bir erkeğin ağla- ması cidden çok büyük bir kederin neticesiydi.

Benimle beraber gelmesini söyledim. Arkamdan yürüdü. Mer- divenleri çıktık. Kendisini yukarı salonda, bir mermer sütunun ar- kasına sakladım ve Aptullah Teo- dorayı bana göndermesini söyle- dim.

Geng kız arkadaşlarının ara-

sında en mükedderiydi. Annesinin ve kardeşinin öldürüldüğünü gör- m-üştü.

Bana doğru içleri yaşlı gözle- riyle geldi geldi ve karşımda dur- du:

— Buyurunuz Yusuf Bey.

El mi uzattım. Öptü ve büsbü- tün ağlamağa başladı. Bu gözyaş- ları kendisine çok yarıyordu. Hemen hemen en güzel kızlardan birisiydi.

— Teodora, dedim ben seni almak istiyorum.

— Emrediniz Yusuf Bey.

— Sen çok güzel bir kızsın Teodora.

Kıpkırmızı kesilmişti. Titre-

bir arkadaş gibi konuştuk ve te- seli ettim. Bana para vermeğe kalkışmadı. Yalnız:

— Sizdeki insanlık duyguları- na tapıyorum, dedi. Bir iyilik yap- mak istediğiniz zaman beni ve ki- zımı unutmayınız. Sizi daima arı- yacak ve sevgisini kazanmağa ça- lışacağım.

Venedikten gelen kadının içinde hristiyan diyarlarının pek çok müessil ve asilzadeleri var- mış. Sarayda gördüğüm insanlar- dan bir kısmı daha o akşam ko- nağa geldi. Grandük Evgen'ıyı istiyordu. Saray nazırını gönder- mişti. Fransız elçisi Piyer bizzat kıza Janet için gelmiş bulunuyor-

yordu. Yüzünü oksadım ve kendi- me çekerek göğsüme bastırdım. Ellerini omuzlarıma koymuş hiç- kırarak ağlıyordu.

— Benden bir şikâyetin var mı Teodora?

— Hayır Yusuf Bey.

— Beni çabuk unutacak mı- sın?

— Niçin unutayım Yusuf Bey. Hep yanında kalmıyacak mıyım?

— Fakat bir baban, senden başka kimses, kalmıyan bir baban var.

— Babam sağ mı?

— Sağdır ve seni arıyor Teo- dora.

— Onu görmeğe, ona kavuş- mağa tahammül edemiyecğim Yusuf Bey.

Bu sırada babası mermer sü- tunun arkasında kendisini tuta- mamış ve dudaklarından boğuk bir hıçkırık fırlamıştı. Buna rağ- men yerden kımıldamıyan ada- ma doğru kıza götürdüm ve kolla- rı arasına ittim.

Koço Bevin heyecanı pek ist- iraplı oldu. Kızının önünde yere serildi, bayıldı.

Baba kıza bir zaman yalnız bıraktım. Koço Bey hasta gibiydi. Koluna bir kılıfı koymuş, gözleri aç- lamak'ın çürümüşü. Kendisiyle

Babası uzaktan bize bakıyordu.

du.

Bu kibar adam çok nazik bir dil kullanmış ve pek zengin hedi- yeler getirmişti. Bunları nezaketle karşıladım ve bir arada gelmiş o- lan bu isteklere elimdeki esirleri ancak kendilerini kurtarmak için aldığını, bunların içinde kimsesiz kalmış yüze yakın genç kız bu- lunduğunu, bunların istikballerini temin için zengin arkadaşlarının ana ve babalarından onar bin al- tın istediğini söyledim.

Grandük elli bin altını Gala- tadan getirterek vermişti. Diğer leri bundan aşağı kalmadılar. En fazla kendilerini müteessir eden sev aldıkları kızların benim elle- rimi öperken gözyası dökmeleleri ve uzun teşekkür etmeleriydi.

ÜÇ PRENSES

Sultan Mehmet Han gitmişti. Şehirde, Rum şahi için bir pis- konoz tavin etmiş ve herkes ist- glicivle meşgul olması bildirilmiş- ti. Fakat halk bir türlü işine bas- lavamıyordu. Hemen her aile vu- vasında bir acı, hic olmazsa bir yağma olmuştuk. Hükûmete ait o- lan binlerce zantadılmıştı.

Acemi oğlanlar kışlasında 88- le vaktine kadar kışık talimlerine

gidiyordum. Hüseyin ve on iki yoldaşı benim emrindeydi. Bunla- rı yarı yarıya Kapoçelli ile İrenin konaklarına yerleştirmiştim. Se- hirde bir de yeni yeni işe başlayan esnafı kontrol ediyordum. Zaten on iki askerle Hüseyin bu iş için bana verilmişti.

İrenin konağına eğak üstü uğ- radıkça Gaffar bana Prensesin iyi olduğunu söylüyordu.

Haziranın son günü idi. Kısa boylu, yaşlıca; çok akıllı bir adam olan bir rahip, Papanın adına ko- nuşan Leonardo beni İmama so- len bir kadırgaya çağırıyordu. Giti- medim. Ertesi gün Kapoçellinin konağına geldi Kendisini bana ta- nıttıktan sonra Bizanlı üç Pren- ses almağa geldiğini söyledi.

Önce Padisaba gemiş. Padi- şah kendi sarayında bu kızlarda- nı Bizans prensesi bulunmadığını bil- dirmiş. Şehre gelince yeni patriği görmüş, esirci Hacı Hüseyini bul- mış; bu prenseslerden ikisinin kendisi tarafından bana satıldığını öğrenmiş. Leonardo diğerleri gibi yumuşak bir adam değildi. Bütün Avrupa hristiyanları adına konu- ştuğunu, Papa tarafından hususî olarak gönderildiğini, kendisine çıkartılacak müşkülâtın Osmanlı İmparatorluğunun başına işler a- cacağını anlatıyordu.

Kendisini sükûnetle dinledik- ten sonra:

— Esirin hakkı sahibine ait- tir, dedim. Hiç kimse parasızla esir- aldığı bir insanı bir başkasının tazyiki ile vermez. Onun için teh- didin bir kıymeti yoktur.

Leonardo bunu pekâlâ bili- yordu:

— Diyetlerini verip alacağımı, dedi.

— Bu üç Prenses için nekadara para vereceksin?

— Beşer bin Venedik altını.

Gülmeğe başlamışım. Rahip Leonardo neye güldüğümü sordu. Elimdeki en fakir bir kıza bile böyle ticarete satmayıcağımı an- lattım. Benimle pazarlığa girişti. Yavaş yavaş parayı arttırdı. Üçü için yüz bin altına kadar geldi. Yüzü ter içindeydi. Elleri ve du- dakları titriyordu. Kendisine:

— Ben Prensesleri satmağa kalkarsam her biri için beş yüz bin Venedik altını isterim, dedim.

— Ben onları almasını bili- rim, diye bağırıldı.

Gitti. Ertesi gün Şehir muha- fızı beni çağırttı. Yanına gittim. Bu Karaca Paşaydı. Bana bu pa- paza istediklerini verip vermiye- ceğimi sordu. Ben de:

— Paşa, dedim. Ben esirleri- mi ister satarım, ister satmam. Sultan Mehmet Han elimde bulu- nanları hiç kimse tarafından alı- namıyacağını bildiren bir hüccet vermiştir. Bunu siz de çok iyi bi- liyorsunuz.

Karaca Paşa üzüntü ile:

(Arkası var)

ÇOK GEÇMEDEKİ SUKESİ-
MİNDEN İSABETALAN ELAKİ-
LA BATMAGA BAŞLADI.

DENİZE İNDİRİLEN TEK FİLİ-
KANIN İÇİNE EL PERRO DA
BİNDİ.

ATMACA REİS BUNU GÖRDÜ.

ATEŞ KES
FİLİKAYI TA-
KİP EDELİM.

DENİZE
FİLİKAYI İN-
DIRIN..

ATMACA REİS

NİHA-
YET
FİLİKAYI
YA
YETİŞ-
TİLER

GEL BA-
KALIM
YUKARI

MENDEBUR
HERİF

SİMDİ YUVASINI
YAPARIM
ONUN

MELVİN
BAK..

PERRONUN YERİNDEN
KIPIRMAGA MECALİ YOK-
TU
BAĞLAYIN ŞU
HERİFİ İPE
YUKARI BUYUR.
SUN..

PERRONU YUKARI ÇEK TİLER

HELYOS HERİFİN ÜZERİNE ATILDI

TANIDIM
ANAMIN
KATİLLE
RİNDEN
BİRİ..

BIRAK ONU YAVRUM. SONRA
BİRŞEY ÖS-
RENEME-
YİZ.

DOĞRU YU
SÖYLE BAKALIM..

KONKİTAYI NE
YAPTIĞIZ?
SENİN PATRO-
NUN NERE-
DE?

KONKİTA ÖLME
Dİ.. YAPTIĞIMIZ
CENAZE MERASİMİ
UYDURMAYDI. KONTES
BÖYLE
İSTEDİ.

SAKİN OL
HELYOS!
BIRAK TA
ANLATSIN..

ANNEM
YAŞIYOR

PERRO YALANA BAŞLADI

BERUTTA,
ONU SANDIM
BİR ADAMIN
TESLİM
ETTİK

PEKİ
ANGELİ-
KA NEREDE
ŞİMDİ?

ATTIĞINIZ
BİR MERMİ
İLE YARALAN-
DI. GEMİ
BATARKEN
ONU GÖRE-
MEDİK.

DEMİK O DA MÜS-
TAHAK OLDUĞU CEZA-
YI ÇEKTE. SEN DE
DEFOL KARŞIMDAN.

PERRO HAKİKATEN DEFOLUP GİTTİ.
FAKAT BU MELVİNİN ATTİĞİ TEK.
ME SAYESİNDE OLDU.

BU HAKETTİĞİN
CEZANIN UFAK BİR
KİSMİ.

ARKASI VAR

Ahlak Dersi

Yazan: F. Demiray

Ortalığın fenalığından pek müteessirdi. Olup bitenleri izittikçe küplere biniyor, dişlerini gıcırdatıyordu.

Ah onu bir polis müdürü yap-salar, bilirdi saygınlara, terbiye-özlere yapacağını.

Baş vakitlerinde kaşları çatık, elleri cebinde caddeleri dolaşır, ahlaklılara rastlamak istiyordu. Ne dersiniz, herifler onun sertliğini ve kafasındaki kararları biliyorlarmış gibi uslu duruyorlardı. Biraz eli, kolu tutan cinetendi.

Bir gün, geç vakit bir sokak i-çinde terbiyesizin birisi bir genç kıza musallat olunca hemen ileriye atılmış ve herifi yakasından tuttu-ğu gibi bir köşeye savurarak kızı kurtarmıştı.

Bir başka defa böyle olmadı. Yine bir genç kadına musallat olan bir haysız pek pışkin davranmıştı:

— Sana ne oluyor be, dedi.

— Bana mı ne oluyor? Üstelik kafa tutuyorsun ha?

Bundan sonra kapıştılar. Herif de dayanıklı imiş. Kadının feryadına gelenler onları ayırdı. Karakola git-tiler, kadın şikâyetini, Memduh da müdahalesinin sebebini anlattı. İş mahkemeye aksettii ve neticede hâ-kim:

— Size cemiyet adına teşekkür ederim, dedi.

Galiba herife de yirmi dört sa-at gibi bir hapis cezası verdiler.

İşte bu akşam da caddeleri te-fişe çıkmıştı. Polislere bile tepeden bakıyor, çatık kaşlarıyla ahlaklıla-rın ödlerini patlatmağa uğraşıyor-du. Derken Eminönünde etli canlı

ve güzelce bir kadına rastladı. Ha-nım hanımcık yürüyordu. Arkasın-da da izbandut gibi bir herif. Zaval-lı kadına horozlanıp duruyor, üstü-ne üstüne gidiyor, tıpkı horozların tek kanat sürmesi gibi önünü ke-çiyor.

Kadıncağız bir iki defa mırıl-dandı, herif homurdandı. Tramvay durağına giden kadının peşini bırak-madı. Kadıncağız önden bindi, herif arkadan.

Memduh kendisini tutamadı. Tıklım tıklım dolu olan tramvaya o da atladı. Herif kalabalığı yara-rak öne geçmeğe çabalarken o da peşini takip etti. Hirsinden gittikçe kızıyor, çatmak için bahane arı-yordu.

İtişen, kakışan, düğmeleri kopan, ilikleri çözülen, şapkaları başların-dan fırlayan kayan yolcular da ah-laklı herife aksi aksi bakıyorlardı. Fakat o pışkindi. Her kimildanıştan faydalanarak ileride, ayakta duran kadına doğru sokuluyordu. Hinzırın niyeti zavallıyı sıkıştırmaktı.

Memduh buna meydan verme-meği kafasına koymuştu. Karaköy-de bir kişi indiyse yerine beş kişi bindi. Bankalar caddesini aşım as-lım çıkan tramvay Şişhanede yeni

bir hücumu uğradı. Galatasarayda epeyce inenler oldu. O zaman herif muradına erdi. Boyuna işaretler et-tiği kadına sokulmuştu. Aralarında bir kişi kalmıştı. Memduh da herifin arkasında.

Şöyle yakasından yakaladığı gi-bi çevirecek ve suratına iki tokat ağkedecekti. Böyle davaların veril-diği mahkemenin hâkimini tanıyor-du ya. Zaten görür görmez:

— Hayrola Memduh bey, diye gülümseyecekti.

Cittikçe kan tepesine çıkıyordu. İşte aradaki adam da sıyrıldı. He-rif kadına yanagıtı. Birseyler söyle-di. Kadında cevap yok. Nereye kaç-sın zavalı? Yanında kapı, sağında tek kanapenin arkası Biçare herifin elinden kurtulmak için kendisini oraya attı. Herif de geçenlere yol verecekmiş gibi o daracık yere ka-kıldı.

İşte o zaman Memduh kendisini tutamadı. Uzanarak herifin yakası-na sarıldı:

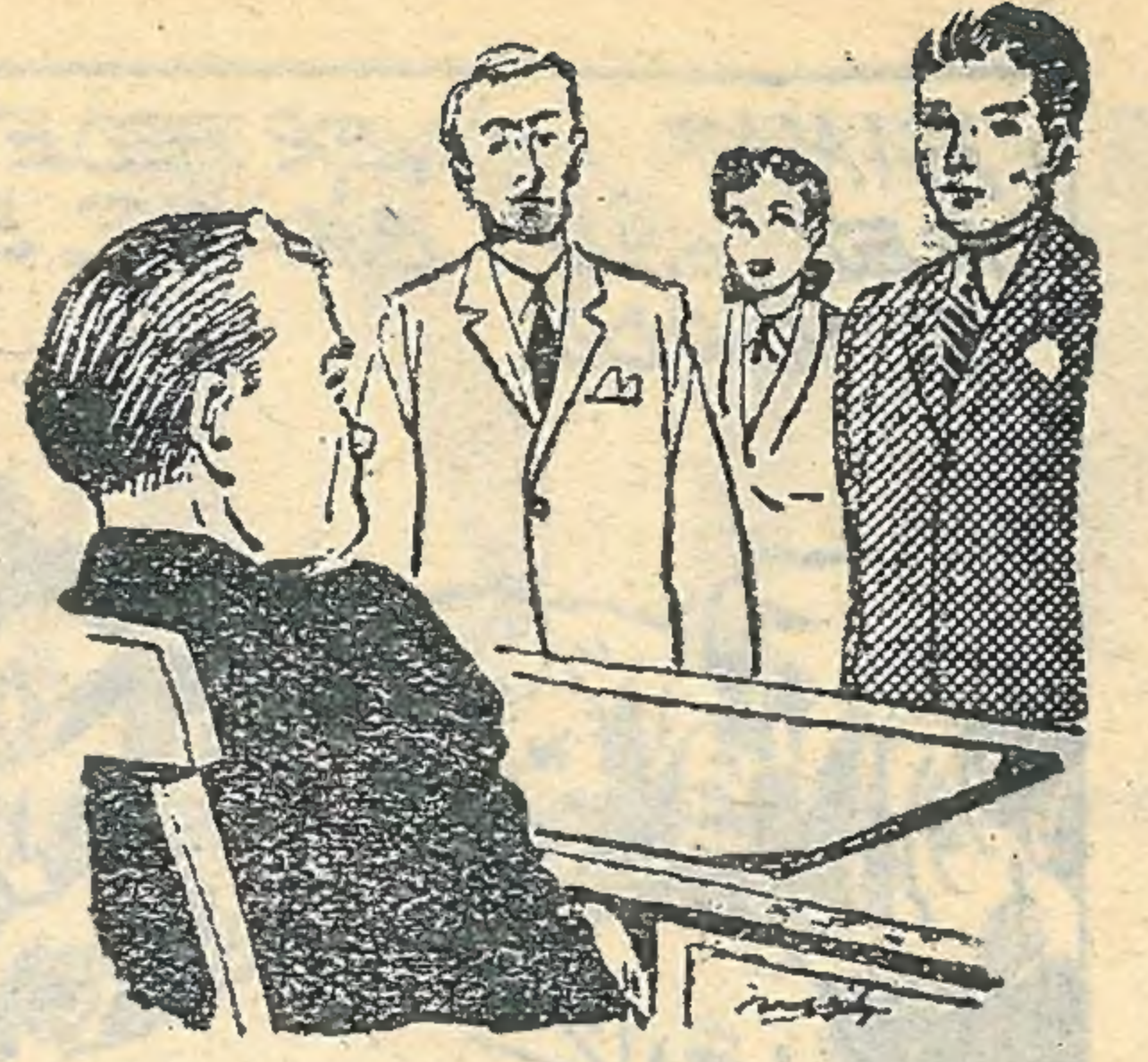
— Hey, bana bak, dedi. Edep-azlığın lüzumu yok.

— Bana mı söylüyorsunuz? dedi.

— Yok mahalle imamına.

— Ne oldu?

— Elinin körü oldu. Kadını ne sıkıştırıp duruyorsun. Sende hiç hâyâ yok mu?

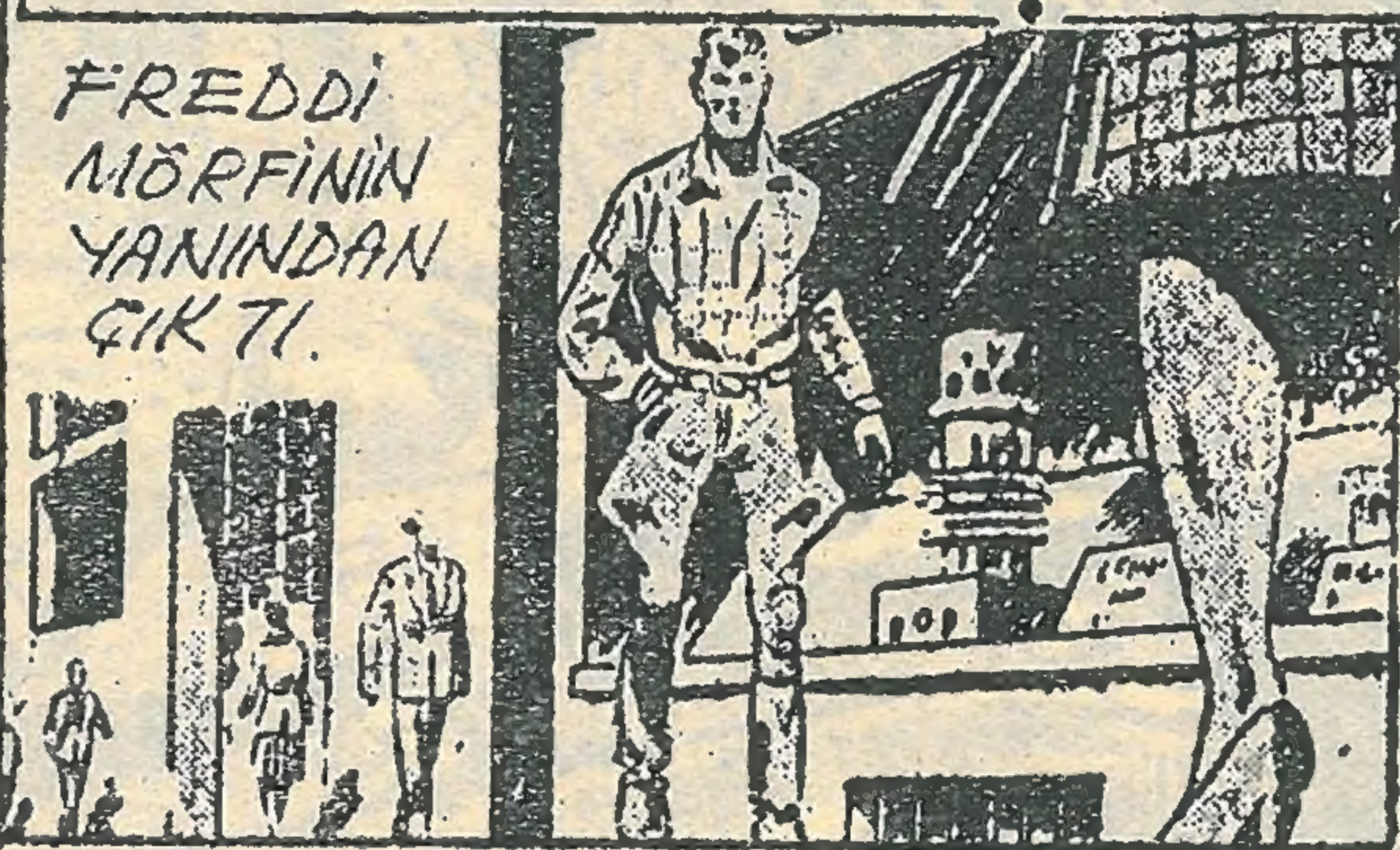
Hangi kadını sıkıştırıyor mu-sum?

— Daha lâkırdı mı söylüyorsun sen.

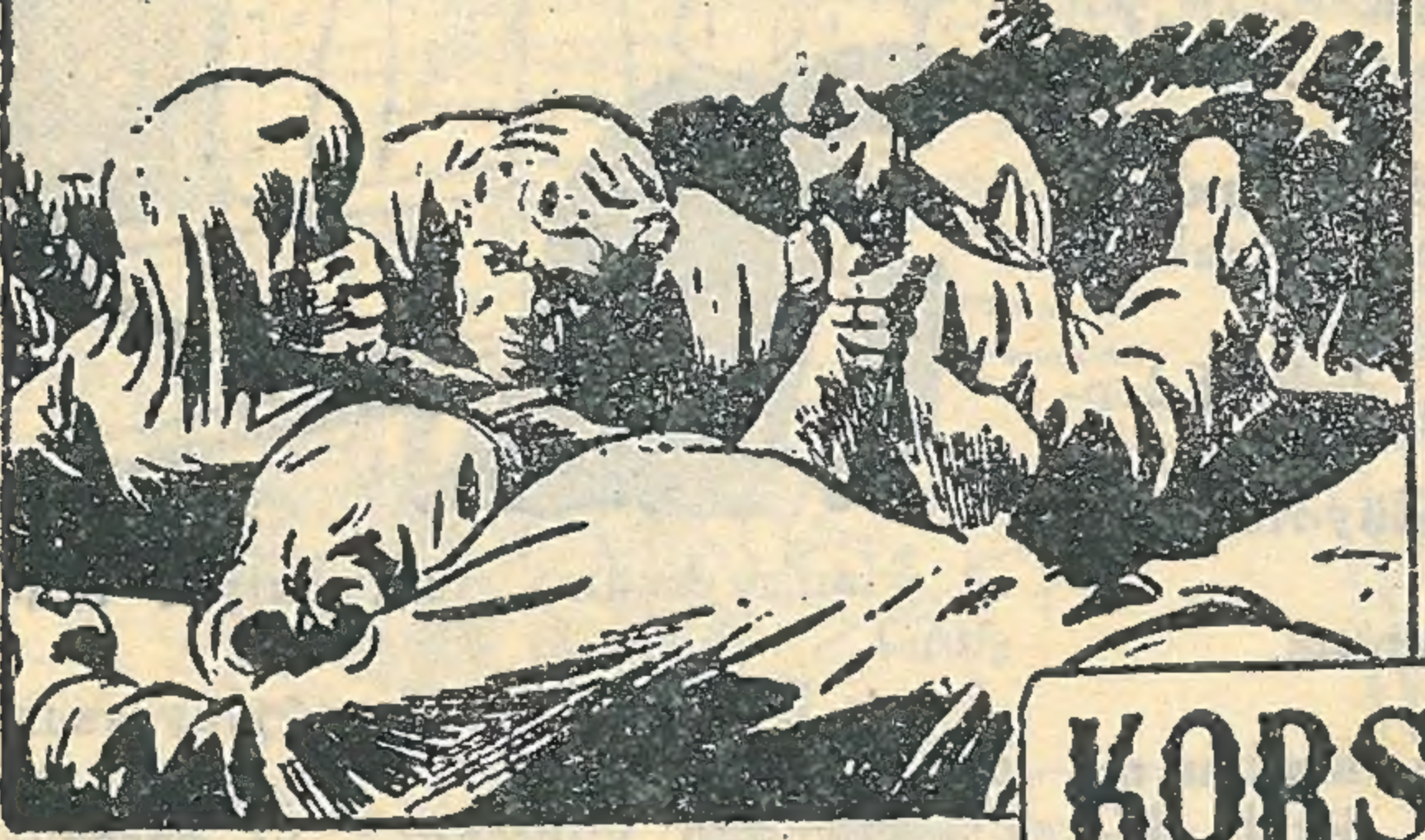
Memduh yüklendi. O daracık (Arkası 14. sayfada)

MACERA PESİNDE

FAKAT GÜVERTEDE MAHUREL HÂLÂ BİRİYLE BOĞUSUYORDU.

KAPTAN.. BU BENİM AMCAMIN OĞLU...

KORSANLAR KRALI

No: 7

TAYFALARDAN BİRİ BİR FENER GETİRDİ MAHUREL! AMCAMIN OĞLU!

SOYGUNCU, MUHA. FIZLARINI İTTİ DENİZE ATLADI.

ARKASINDAN ATEŞ ETTİLER. ACABA SOYGUNCU ÖLMÜŞ MÜYDÜ?

ERTESİ GÜN ROSKOFF BU HABERLE ÇALKANIYORDU.

SOYGUNCULAR NAİBİN GEMİSİNE HÜCUM ETMİŞLER VE PÜSKÜRTÜLMÜŞLER

PEK-GUEN VE HEM. PALARI İÇİN HER ŞEY MAHVOLMUŞTU. HERŞEYE YENİ DEN BAŞLAMAKLA ZİNDİ.

KORIDORANI BİR DÜŞÜNCEYİ ALDI. GECE BAS KIN YAPANLAR KİMLER Dİ ACABA?

TAM BU SIRA DA GÖZCÜ İKİ İNGİLİZ GEMİNİN GELDİĞİNİ HABER VERDİ.

HAKİKATEN İKİ İNGİLİZ BRİK'İ, ATEŞ HATTININ UZAĞINDA SULARI YARAKA İLERLİYORLARDI.

HANGİSİYLE? İÇ DÜŞMANLA MI, DIŞ DÜŞMANLA MI ÇARPIŞMALIYDI?

BIRAKALIM GEÇ SİNLER KAPTAN.

196

ARKASI VAR

HİÇ DUYDUNUZ MU?

(8. sayfadan devam)

sofraya kahveler geldi. O zaman yağlı avukat:

— "Bilmem şu hikâyeyi hiç..." diye tekrar anlatmaya başladı.

George Meredith'in tebesümü yüzüne sonradan yapılandırılmış kadar sun'ıydı. Fakat az sonra gözlerinde hainane bir ıslıltı belirdi. Bu bunağa iyi bir ders verecekti! Hikâye bitince George Meredith,

— "Fevkalâde bir hikâye, beyefendi!" dedi, "fevkalâde Müsaade ederseniz şimdi de ben size bir hikâye anlatayım. Geçenlerde duy-dum, pek hoşuma gitti..."

Ve böyle diyerek avukattan üç defa üstüste dinliyerek ezberlediği hikâyeyi kelimesi kelimesine tekrar etti. Şimdi diğer misafirler de vaziyetin farkında oldukları için kahkahalarla gülüyorlardı. Vah! avukat samimi bir hayranlıkla,

— "Cidden çok hoş bir hikâye, beyefendi," dedi. "Hattâ benim de min anlattığımı hikâye kadar güzel diyebilirim!"

ŞEMSIYE

(6. sayfadan devam)

— Neden?

— Şemsiyemi orada unutmuşum da ondan.

— Neredo, sinemada mı?

— Evet.

— Peki çıktığında yağmur ya-mıyor mu idi? Nasıl oldu da fark-na varmadın?

— Yağmur dinmişti. Eve gelince farkına vardım.

— Aşolsun sana... Peki sinema müdürlüğüne telefon etmedin mi?

— Neye yarar. Kim bilir kim bul-muştur. Eloglunun işi yok da şemsi-yeyi sinema müdürlüğüne mi teslim edecek sanki.

— Ben bir kere telefon edeceğim.

Teresanın kocası daha ziyade içi-deki şüpheli gidermek için telefon ediyordu. Ve böylece hazırlanan tuzağa düştü. Çünkü Teresadan "At-lantik" pasthanesinde ayrılan Ma-rrio hemen "Astoria" sinemasına rit-miş ve film biter bitmez sinema mü-dirliğine müracaat ederek bir kadeş gemisiye bulundugunu bildirerek Te-resanın şemsiyesini oraya teslim et-miştir. Teresanın kocası sinemaya te-lefon edince, kendisine böyle bir şemsiye bulunduğunu bildirdi. O da karısından boşu boşuna (!) şüphelendiğini anladı.

AHLAK DERSİ

(13. sayfadan devam)

yerde kapıştılar. Herifin şapkası başından düştü, Memduhun yakası yırtıldı. Yapmayın, etmeyin derken zil çekildi, tramvay durdu. Bir polis belirdi ve:

— Buyurun merkeze kadar.

Önde Memduh, arkada herif, arka-kada kadın ve yanlarında polis merkeze girdiler. Komiser sert sert onları süzdükten sonra hüviyetleri ni tesbit etti. Herif:

— Durup dururken bu bay ya-kama sarıldı beni itip kaktı, haka-ret etti, dedi.

Memduh hırısından köpürerek:

— Efendim, dedi. Eminönü-den beri bu adam kadıncağızı takip ediyor. Yolda yapmadığı kalmadı.

Komiser ötekine sert sert baktı.

Herif:

— Bu adama ne oluyor anlamı-yorum, dedi. Yüzüm tırmık içinde kaldı. Şapkam ezildi. Yolumdan alıkoydu beni. Ne istiyor, bilmi-yorum ki.

— Ne istiyeceğim, sana ahlak dersi vermek istiyorum. Bu kadıncağıza yapmadığın kaldı mı bugün?

Komiser onları susturarak ka-dına döndü:

— Bayan, bu zatın sizi tram-vayda köşeye sıkıştırdığı doğru mu?

— Doğru efendim,

— Şikâyetiniz var mı?

— Şikâyetim mi? Hayır efen-dim. Tramvay pek kalabalıktı. Köşeye büzüldüm.

— Fakat bakınız Memduh bey sizi sıkıştırdıklarını söylüyor.

Kadın sıkıla sıkıla:

— Doğru ama şey, dedi. Ne olur. Bu bay benim kocam.

ASK İHTİRASTIR

LARRİ FRANKİ SIRTLAGIĞI GİBİ
DENİZE ATLADI. GÖRDÜĞÜ ADAYA
DOĞRU YÜZMEĞE BAŞLADI.

HER KULAĞA SANKİ ÖLECEKİMİŞ GİBİ
YORULAN LARRİ NİHAyet, CESARETİNİ,
AZİM VE SABRININ MÜKÂFATINI GÖRDÜ.
AYAGI KARAYA DEĞDİ.

FRANK.. KENDİNE GEL
KARAYA ÇIKIYORUZ..

LARRİ KOŞARAK ORMANA
DALDI.

LARRİ FRANKİ
BİR AĞACIN Dİ-
BİNE YATIRDI.

YÜRÜYEBİLİR
MİSİN EVLAT..

ZANNETMEM
ÇOK HALSİZİM

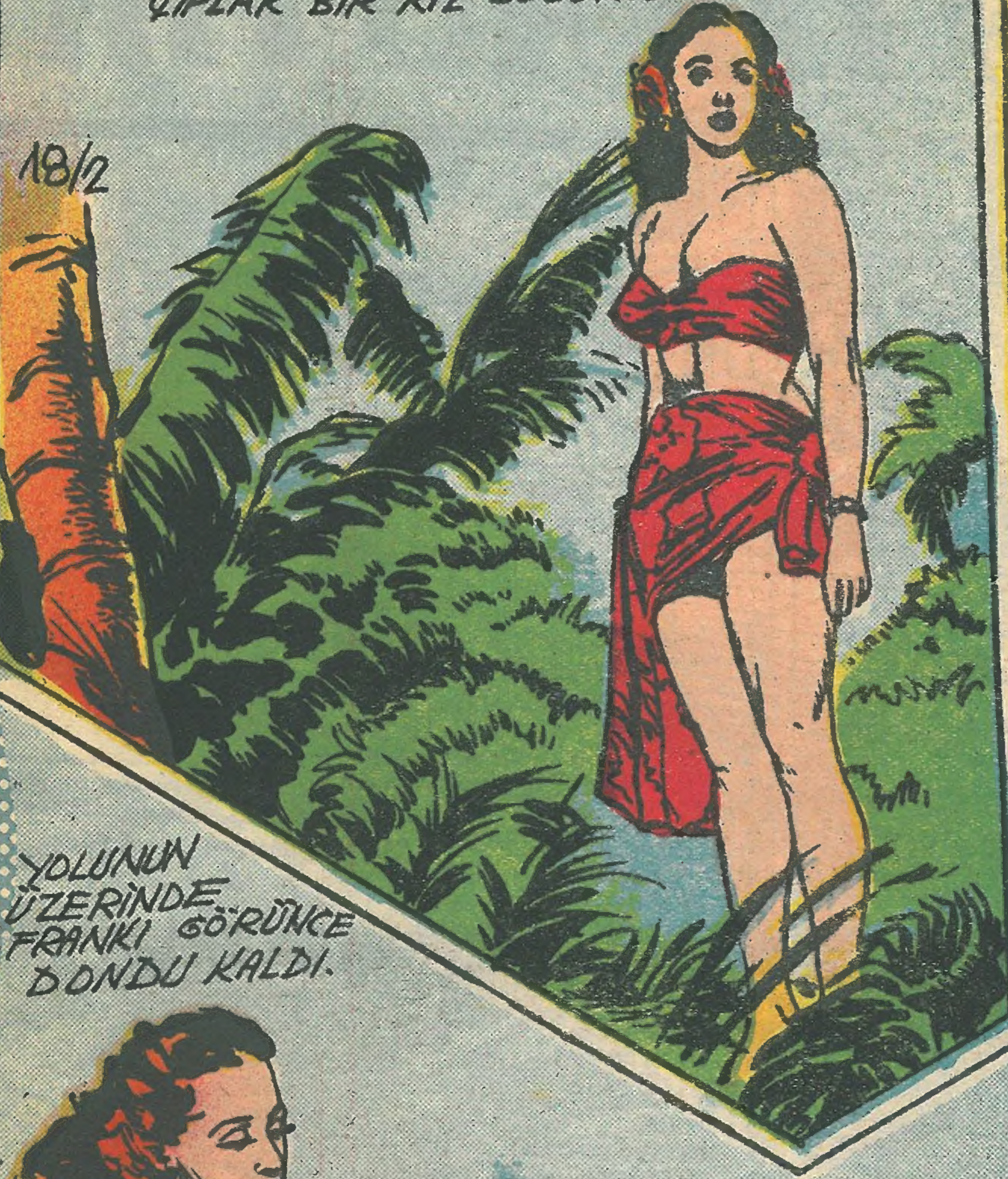
ADADA İNSAN
VAR GALİBA..
BEN GİDİP BA..
KAYIM.. SEN BENİ
BEKLE

BİNİR ROMAN

TAM BU SIRADA YAP.
RAKLAR ARALANDI.
HEYKEL YÜCUTLÜ, YARI
ÇIPLAK BİR KIZ GÖZÜKTÜ

18/2

YOLUNUN
ÜZERİNDE
FRANKİ GÖRÜNCE
DONDU KALDI.

BİR YABANCI..
BİR BEYAZ..
BURAYA NASIL
GELMİŞ..

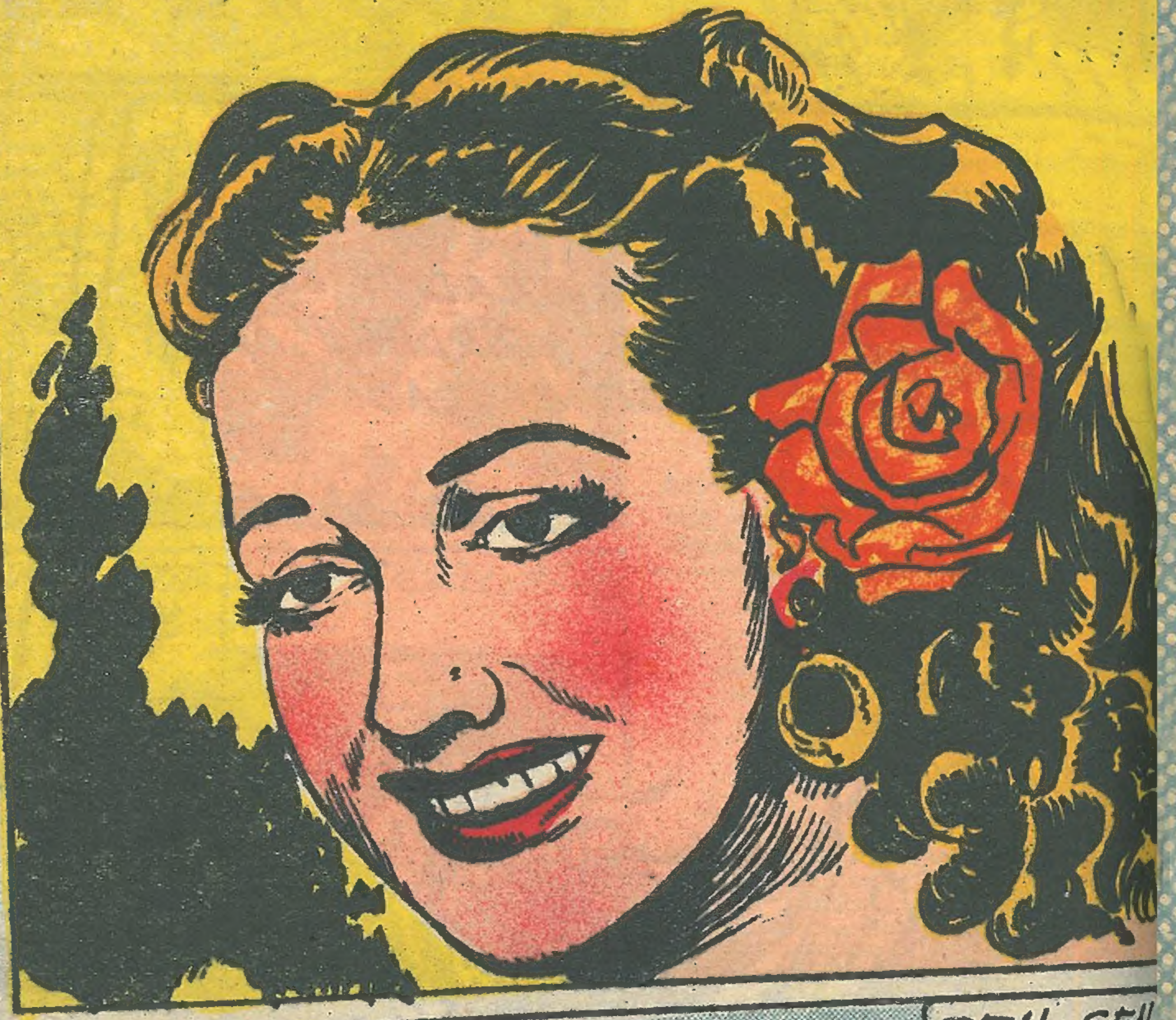
TULEA BU GÜ-
ZEL YÜZLÜ ADAM
DAN KORKMADI
GÜLDÜ.

RÜYA MI GÖ-
RÜYORUM.. YOKSA
ÖLDÜNMDE CENNET-
TE MİYİM?

196/2

ADANIN GÜLLERİNİ KIS.
KANDIRAN BR GÜLEYÜZÜ
VARDI. ADI TULEA'YDI.

TULEA FRANKIN YANINA
GÖMELDI. FRANK TAM
BU SIRADA GÖZLERİNİ
ARALADI.

SEN.. SEN
KİMSİN?

FRANK MELEK-
LER GİBİ GÜLÜMSEDİ
VE BAYILDI.

YARALI.. ÖLE-
CEK.. ÖLMESİNİ
İSTEMİYORUM

ARKASI VAR